

آهولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی:
آریستووولوس ده خریستیدیس

اداره خانه سی:
فقطه پنجمینیه بازاری صاعجهیلر خاننده ۱۶

’Α’Α’ ’Ο’Λ’ΙΑ

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ’ ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

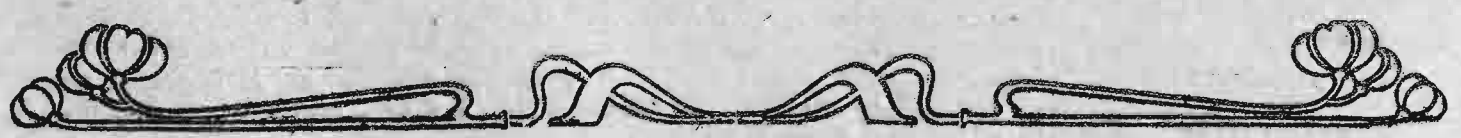
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ
* ΓΡΑΦΕΙΑ *
ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΥΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
’Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | ’Εξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ
’Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 | ’Εξωτερικὸν . . . . φρ. 18
— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ —

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Μουσική.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΜΟΝ ΔΟΥΝΑΙ

Όταν οί υιοί Ζεβεδαίου ἐπλησίασαν τὸν Χριστόν, διὰ τὰ τοῦ ζητήσαν τὴν μεγάλην χάριν τῆς παρεδρείας, ὅταν οὗτος θὰ ἤρχετο ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος, μετὰ τὸ μείδιμα τῆς ἀγαθότητος εἰς τὰ χεῖλη, ἐταλάνισε τὴν ἀνθρωπίνην αὐτὴν ματαιοδοξίαν καὶ ἐζήτησε παρὰ τῶν αἰτούντων ἔργα, προσθεῖς:

— Τὸ καθῆσθαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ ἐδωνύμων μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται.

Διὰ τῶν λόγων αὐτῶν βεβαίως δίδεται ἐν σωφρονιστικὸν μάθημα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κενοδοξίαν, ἣτις πολλάκις, ἀν οὐχὶ πάντοτε, ζητεῖ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς εἰς ἐξωτερικοὺς συνδυασμοὺς καὶ εἰς ἰδιαιτέρας ἐξωτερικὰς εὐνοίας.

Ότι ἡ δοξασία αὕτη εἶναι σφαλέρᾳ, αἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Χριστοῦ μᾶς τὸ ὑποδεικνύουσι καὶ ἐπίκουρος εἰς τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν ἔρχεται ὁ ὄγκος τῆς φιλοσοφίας τῶν αἰώνων, ἡ ὁποία οὐδὲν ἄλλο ἔκαμεν, ἢ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἐπιδίωξις τῆς εὐδαιμονίας εἶναι μία, καὶ ἡ κυριώτερά μάλιστα, τῶν φρονιδῶν τῆς ζωῆς μας. Ἄν θελήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν καλῶς, θέλομεν ἴδει, ὅτι κάθε βήμα, κάθε πράξις μας, ἐκάστη ἡμῶν προσπάθεια, τείνει καὶ γίνεται παρ' ἡμῶν, ὅπως ἐξασφαλίσῃ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς τὸ περισσώτερον μέρος τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπάτη ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τῶν ἀνθρωπίνων πόθων εἶναι μεγάλη. Φρονούντες, ὅτι ἡ εὐδαιμονία εἶναι ἐξωτερικὸν ἀγαθόν, προσπαθοῦμεν νὰ περιβληθῶμεν μετὰ ὅ,τι ἡ φαντασία μας συνέλαβεν ὡς ἱκανὸν πρὸς ἐπίτευξίν του, καὶ, συσσωρεύσαντες τὰ πάντα περὶ ἡμᾶς, κοιθῶμεν, μοχθοῦμεν, ἐξαντλούμεθα. Ἄλλ' ἡ εὐδαιμονία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀγορασθῇ διὰ τοῦ νομίσματος τούτου. Ἐν τούτοις ἡ εὐδαιμονία κείται πολὺ πλησίον μας. Τὴν ἐπιδιώκομεν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ περιβάλλοντι καὶ εὐρίσκαται ἐν τῷ μυχιαϊκῷ ἡμῶν κόσμῳ τὴν θεωροῦμεν συνισταμένην τῶν περιβαλλόντων ἡμᾶς ἀγαθῶν καὶ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ ἀπόρροια τῶν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν διαθέσεων. Ἄν φροντίσωμεν νὰ καλλιεργήσωμεν τὸν ἐνδόμυχον αὐτὸν τῆς ψυχῆς κλαυθρὸν, τότε θὰ ἴδωμεν νὰ ἀναβλύσῃ πάγκρουνος ἡ ἀληθινή εὐδαιμονία, ἀνεξαρτήτως τῶν συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι μᾶς περιβάλλουσιν, ἀνεξαρτήτως τῆς σπάψεως τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅσα, ἀραιὰ ἴσως, μᾶς περικυκλοῦσιν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Οὐδείς βεβαίως παρέμεινε ἀπαθής πρὸ τῶν ὑπερόχων φυσικῶν καλλονῶν, τὰς ὁποίας ἐν προλόγῳ, οὕτως εἰπεῖν, προβάλλουν εἰς τὰ καθημερινὰ των προγράμματα οἱ κινηματογράφοι.

Αἱ τόσον γραφικαὶ αὐτῶν τοποθεσίαι, ἡ ἀλληλουχία τῶν βουνῶν καὶ τῶν κοιλάδων, τῶν φαράγγων καὶ τῶν ποταμῶν, οἱ καταρράκται καὶ τὰ ἄντρα, ἀλλὰ πρὸ παντός αἱ ὑπέροκαλοι ἀνατολαὶ καὶ δύσεις τοῦ ἡλίου ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀφίουν εἰς τοὺς θεατὰς μίαν γοητείαν μοναδικὴν καὶ μίαν ἐντύπωσιν ἀπολαύσεων οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν.

Βεβαίως οὐδεὶς εἶναι δυνατόν ν' ἀγνηθῇ, ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶναι ὠραῖα, ἀλλὰ καὶ τίς ἀρά γε θέλει ὑποστηρίξει, ὅτι εὐρίσκονται μόνον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐτυχῶν θαμνῶν τῶν κινηματογράφων;

Πρὸ ἐκάστου ἐξ-ἡμῶν ἐξελλίσσονται ἐν τῇ πραγματικότητι, καὶ οὐχὶ τῇ βοηθείᾳ ταινιῶν ἐκ ζελατίνης καὶ ἀκτίνων ἠλεκτρικοῦ, σκηναὶ ὑπερφαντάστου κάλλους· πρὸ ἡμῶν εὐρίσκονται, ὅπου δῆποτε καὶ ἀν εὐρισκόμεθα, τοπία ἱκανὰ νὰ γοητεύσουν εἰς χιλιοπλάσιον βαθμὸν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Ἐν τούτοις ἐν πολλοῖς μένουσιν ἀπαρτηρητα, καὶ ἀφελεῖς, ἀπρόσεκτοι ἢ μετὰ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς διερχόμεθα πρὸ αὐτῶν, τελείως ἀμέτοχοι τῆς γοητείας, τὴν ὁποίαν εἶναι δυνατόν ἐκείθεν ἀκόπως νὰ ἀνιλήσωμεν.

Ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου αὐτοῦ δὲν εἶναι δυσερμηνεύτας. Κάποιος εἶπεν, οὐχὶ καὶ πολὺ ἀδίκως, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ποῦ συναντῶμεν εἰς τὸν δρόμον, οἱ περισσώτεροι, ἀν καὶ ἔχουν μάτια, εἶναι ἐν τούτοις τυφλοί.

Ἡ γνώμη αὕτη εἰμπορεῖ νὰ εἶναι βρεῖα περὶ τὴν ἔκφρασιν, δὲν ἀπέχει ὅμως καὶ πολὺ τῆς ἀληθείας, ἀφοῦ οἱ περισσώτεροι ἐκ τῶν περιπατητῶν ἐκείνων, οἱ διατρέχοντες ἢ πλήθουσιν ὁδὸν ἢ γλυκὺ τι τοπίον, ὅταν, μακρὰν αὐτοῦ πλέον εὐρισκόμενοι, ἐρωτηθῶσι τί εἶδον καὶ τί ἀπετύπωσαν, μετὰ πολλὴν δυσκολίαν θὰ κατορθώσωσι νὰ συγκεντρώσωσι μικρὰς θολὰς εἰκόνας εἰς τὴν διάνοιαν καὶ νὰ ψελλίσωσι μερικὰ ἄχροα λόγια.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διέσχισαν εἷς δρόμον ἢ παρήλασαν πρὸ μᾶς ἐξεληθείσης φυσικῆς καλλονῆς, καὶ ἐνῶ τὴν εἶδον, ἐνῶ τὴν παρατηρήσαν, ἐν τούτοις ἔμειναν ἀπαθῆς πρὸ αὐτῆς, ὡσάν νὰ μὴ τὴν εἶδον καθόλου καὶ ὅ,τι ἔφερε νὰ κυριεύσῃ τὸ πνεῦμά των, μετὰ δυσκολίαν ἀναπηδᾷ εἰς τὴν μνήμην, ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀναποστάσει τῶν εἰκόνων.

Ὁ Σοπενάουερ ἔλεγεν:

«Ἄν ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων τῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται πραγματικῶς καὶ σοβαρῶς προτοῦ γράψωσιν, εἶναι περιορισμένος, ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται ἐπὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, εἶναι πολὺ πλέον περιορισμένος ἀκόμη· οἱ λοιποὶ σκέπτονται μόνον ἐπὶ τῶν βιβλίων, ἐπὶ ἐκείνων δηλαδὴ, τὰ ὁποῖα ὑπὸ ἄλλων ἐλέγχθησαν».

Ἡ παρατήρησις αὕτη εἶναι ἐξ ἴσου ἀληθὴς καὶ ἀν γενικευθῇ ἀπὸ τῶν συγγραφέων εἰς τοὺς ἄλλους ἀστούς. Οἱ περισσώτεροι ἐξ οὐτῶν προσέχουν οὐχὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν καθ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐπὶ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν ταῦτα — σκέψεις, κρίσεις, αἰσθήματα, γνώμης, ἐνθουσιασμοῦς, κατακρίσεις — εἰς ὠρισμένην τάξιν ἀνθρώπων, ἔχοντων βέβαια τὸ συμφέρον πολλάκις νὰ αισθανθῶσιν ὅ,τι αισθάνονται, καὶ νὰ διατυπώσωσι ζωηρότερον τὴν γνώμην των κατ' αὐτὸν ἢ κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον.

Πολλάκις, εἶναι παρατηρημένον, ἀπολαμβάνομεν τὸν ἔρωτα, τὰ θέλητρα τῆς ἀνοίξεως, τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ καλοῦ, βυθισμένοι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν κακοτέχνων καὶ ἀπειροκάλων πολλάκις στίχων ποιημάτων τινος, ὅταν δὲ ἡ ψυχὴ μας διήνυσ τὸν δρόμον ἐκείνον τῶν αισθημάτων, ἔμενεν οἷον ἀπαθής, ὡσάν ἀπρόσιτος.

Ἴδου δὲ διατί καὶ ἡ κινηματογραφικὴ ταινία ἐνός τοπίου ἐπιδρᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας, ὡς ἐπὶ

τὸ πολὺ περισσώτερον τοῦ τοπίου αὐτοῦ ἐν τῇ φύσει.

Πρὸ αὐτῆς προβάλλεται ὁ τίτλος τῆς, προτοῦ προβληθῇ ἡ εἰκὼν ἐμφανίζεται ἐπὶ τινι δευτερόλεπτα ὁ φαινεὶνός πίναξ, ὁ ὁποῖος ὑποδεικνύει εἰς τὸν θεατὴν τὸ ὄρατον τοπίον, τὸ γραφικὸν μέρος, τὴν εἰδυλλιακὴν σκηνήν. Ἐπακολουθεῖ δ' εἰτα ἡ εἰκὼν. Προηγείται μετὰ ἄλλους λόγους ἡ σκέψις τῶν ἄλλων, κατὰ τὸν Σοπενάουερ, ἡ ὑπόδειξις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου καὶ ἐπ' αὐτῶν, οὐχὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν καθ' αὐτῶν, σκεπτόμεθα καὶ προσέχομεν.

Ἄλλὰ δὲν συμβαίνει μόνον εἰς τὸν κινηματογράφον τὸ γεγονός αὐτό.

Εἰς ἐν φιλικὸν τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχομεν λάβει μέρος πολλοὶ συνδοιτημόνες, ὁ ἀμφιτροῦν προσέθεσε πολλὰ καὶ ἐκλεκτὰ κρασιά. Ὅλοι ἐξ ἴσου ἐπίνομεν καὶ ὅλοι ἐξ ἴσου ἔπρεπε νὰ ἠσθανόμεθα τὴν ἰδιαιτέραν καλλονὴν τῶν ποτῶν αὐτῶν ἐν τοῦ τοῖς μόνον, ὅταν εἰς ἐξ ἡμῶν μᾶς ὑπέδειξεν, ὅτι τὸ κρασί ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπίνομεν, ἦτο ὑπέροχον διὰ τὴν γεῦσίν του, τὸ χρῶμά του, τὴν κατασκευὴν του, τὴν πολυτιμότητά καὶ τὴν παγκοσμίαν φήμην του, τότε, καὶ μόνον τότε, ἤρχισαν οἱ οὐρανίσκοι μας νὰ αισθάνονται ὅλος τὰς εὐχαρίστους αὐτὰς ιδιότητας, τότε, καὶ μόνον τότε, ἤρχισαμεν νὰ τὸ ἀπολαμβάνωμεν.

Αὐτὸ συμβαίνει γενικῶς ἐν τῇ ζωῇ. Χρειαζόμεθα ὅλα τὰ πράγματα τὴν ἐτικέταν των.

Δὲν ἀνῆλθον τὰς Ἄλλεις, ἀλλὰ λέγουσιν πολλοὶ, ὅτι δὲν εἶναι σπάνιοι οἱ περιηγηταὶ ἐκεῖνοι, ποῦ, ἀντὶ νὰ εἶναι ὅλο μάτια πρὸ τῆς ἐκπάγλου συνολικῆς τῶν καλλονῶν, ποῦ ἐξελλίσσονται ἐμπρὸς των, ἀφίουν μιά στιγμὴ τὴν ἀπόλαυσιν ἐκείνην, κλείουσι τὰ αὐτὰ πρὸς τὴν γόητα εὐγλωττίαν τῆς φύσεως καὶ ρίπτονται νὰ διαβάσωσιν τὰς ψιλοτυπωμένας γραμμὰς τοῦ Badeker, τὸν ὁποῖον ἐφρόντισαν νὰ πάρουν μέσα εἰς τὸ θυλάκιόν των.

Παρόμοιοι πρὸς τοὺς γελαίους αὐτοὺς τύπους τῶν περιηγητῶν, ἀποξενούμεθα ὅλων τῶν καλλονῶν, οἱ ὁποῖαι μᾶς περιβάλλουν, ἀπομονούμεθα τελείως, καίτοι μᾶς περικυκλοῦσι, καὶ τοῖς ἀπαγορεύομεν νὰ μᾶς ὀμιλήσωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ψυχὴν. Ζητοῦμεν τὴν ἐτικέταν των, καθὼς ὁ ἀφελὴς ἀγοραστής, ποῦ πείθεται εἰς τὴν ἐτικέταν τοῦ πράγματος, ποῦ θὰ πάρῃ, ἐτικέταν, τὴν ὁποίαν ὁ ἔμπορος μετέβαλε κατὰ βούλησιν, χωρὶς νὰ ἐκτιμῆσῃ αὐτὸς τὸ πρᾶγμα.

Ἄν τώρα πιπιώμεν θύματα ἀνθρώπων, ἐχόντων συμφέρον νὰ μᾶς παραστήσωσι τὰ πράγματα οὐτως ἢ ἄλλως, ἀν σειρώμεθα ἀφελεῖς ἀναμασηταὶ ξένων καὶ ὑποβολμαίων παρακρούσεων, συμβαίνει τοῦτο, διότι δὲν ἠθελήσαμεν νὰ ἀπειθῶμεν πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ ἀφήσωμεν αὐτὰ ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμᾶς νὰ λαλήσωσι.

E. K. M.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Τὸ νὰ ξεύσῃ τις νὰ περιμένῃ, ἰδοὺ ἐν μέσῳ ἐπιτυχίας.

✧ Μερικὰ ψυχὰ χροῦσθ' ἐν μέσῳ σφοδρῶ βορβόρου, ἰδοὺ ἡ ἀνθρώπινη καρδιά.

✧ Τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ποθοῦν ὀλιγώτερον, εἶναι ἡ ἀρετή.

✧ Τὸ λογικὸν δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν τρέλλαν, εἰμὴ δι' ἐνὸς ἴσου ἀράχνης.

✧ Ἡ πείρα εἶναι ὡς τὸ κτένι δι' ἐκείνον, ποῦ δὲν ἔχει πλέον μαλλιά.

✧ Ἀποφεύγετε τὰς ἀπέλπιδας ἀποφάσεις καὶ ἢ μᾶλλον σκυθροπὴ ἡμέρα, ἀν ἔχετε τὴν δυναμὴν νὰ ζήσετε μέχρι τῆς ἐπαύριον, θὰ περᾶσῃ.

✧ Ἡ δυστυχία εἶναι ἐξαιρετικὸν φάρμακον θεορατεῖ ἐν ταύτῳ ὅλας τὰς ἀσθενείας.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ἡ κ. Καρτελίνη, μία ξηρά καὶ στεγνὴ φυσιογνωμία πενηταπέντε περιόπου ἔτιώ, εἶχε ἀποσπῆ εἰς τὸ κτήμα, ποῦ τῆς ἀφῆκεν ὁ μακαρίτης σύζυγός της, καὶ ἐκεῖ ἔζη χωρὶς σχέσεις καὶ χωρὶς συναστροφάς.

Ἦτο, ἄλλως τε, καὶ μία νευρωτικὴ γυναίκα, παραπονουμένη αἰωνίως μὲ τοὺς ρευματισμούς της καὶ μὲ τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις οὔτε οἱ ρευματισμοὶ της ἦσαν τόσον σφοδροί, οὔτε ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων τόσον μεγάλη· τὸ ἀληθές μόνον ἦτο, ὅτι ἦτο μία ἰδιότροπος γυναίκα μὲ πολλὰ νεῦρα καὶ μὲ ἐνήσυχη ψυχὴ.

Ἡ κ. Καρτελίνη δὲν εἶχε εἰς τὸ ἐξοχικὸν ἐκεῖνο κτήμα της μόνη. Εἶχε πάρεμ μαζὶ της καὶ τὴν ἀνεψιάν της Λουκίαν, ἡ ὁποία, ἀπομεινίσσα ὀρφανή, εἶχε καταφύγει εἰς τὴν προστασίαν τῆς θείας της.

Ἡ ζῆτῃ τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν δὲν ἠδύνατο νὰ εἶται καὶ πάλυ ἐνηνομιωμένη. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ θεία ἠγάπα πολὺ τὴν ἀνεψιάν, ἀλλ' οὔτε τὰ νεῦρα τῆς θείας, οὔτε αἱ ἰδιορρυθμίαι της, οὔτε καὶ τὰ πενηταπέντε της χρόνια εἰμφοροῦσαν νὰ συνδυασθοῦν πολὺ καλῶς μὲ τὴν ἀφελή, τὴν παιδικὴν σχεδὸν ψυχὴν τῆς κόρης ἐκείνης, ἧς ἐδίψα φῶς, ζῶην, κίνησιν, αἰσθημα.

Ἡ κ. Καρτελίνη ὡς μόνην ἐνασχόλησίν της εἶχε, ὅταν βέβαια δὲν τὴν ἐπαίραζον οἱ ρευματισμοὶ της, νὰ ἐκτρέφῃ κοινέλια, διὰ τὸ ὅποια καὶ ἀφιέρουσε πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας της. Ἡ λατρεία της ἦτο μεγίστη· χάριν αὐτῶν τὰ πάντα ἔκαμνε καὶ ἐφθασε μάλιστα μέχρι τοῦ ν' ἀπαγορεύσῃ καὶ τὸ κυτῆγι εἰς τὸ μικρὸν δάσος, τὸ ὁποῖον περιέβαλλε τὸ κτήμα ἐκεῖνο.

Οἱ γείτονες ἐγνώριζον πολὺ καλὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς γυναικὸς αὐτῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν ὀμίλουσαν πάντοτε μὲ κάποιον φόβον, καὶ ἀπέφευγον, ἔστω καὶ μὲ τὸ πασαμυθρὸν, νὰ τὴν περιέξουν.

Ἄλλ' ὅσῳ ἰδιότροπος καὶ δύστροπος ἦτο ἡ θεία, τόσον γλυκεῖα, προσηνὴς καὶ χαρῖσσα ἦτο ἡ ἀνεψιά, ἡ ὁποία, καίτοι δὲν συνεμαρτίζετο τὰς τάσεις τῆς προπατοῦσός της, ἐν τούτοις ὅμως τὰς ὑπέμανε. Κατεγίνετο ἡ κόρη εἰς περιποίησιν μέρους τοῦ κήπου, ὅπου ἐκαλλιέργει ρόδα, εἰς τὴν μουσικήν, εἰς τὸ κέντημα, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Μὲ τὰς ἐνασχολήσεις αὐτὰς κατάρθωνε νὰ διασκεδίξῃ τὴν πληξίν της.

Παρὰ τὸ κτήμα τῆς κ. Καρτελίνης εἶχε τὴν ἐπαυλὴν τοῦ δ. κ. Ἰωάννης Κλαύδιος, μεγαλοκτηματίας καὶ καλλιεργητῆς. Ἄν καὶ ἦσαν ἀρχαῖοι γείτονες, δὲν συνηθῶντο ἡ κ. Καρτελίνη καὶ ὁ κ. Κλαύδιος, εἰμὴ μόνον εἰς τὰ συμβολαιογράφου καὶ εἰς τὰ δικαστήριον, ὅσαίς ἐπρόκειτο παρὶ διαφορὰς συνόρων.

Ἄλλ' εὐδῆα ἐξέπληκτον αἱ παρόμοιαι σχέσεις τῶν δύο γειτόνων.

Ὁ κ. Κλαύδιος εἶχε υἱόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πενταετίας ἔλλειπε σχεδὸν συνεχῶς εἰς τὴν πρωτεύουσαν, σπουδάζων τὴν ἱατρικὴν. Ὁ υἱὸς ὠνομάζετο Γεώργιος. Τὸ ἔτος δ' ἐκεῖνο, ἀφοῦ ἔδωκε τὰς ἐξετάσεις του, ἦλθεν εἰς τὴν ἐπιτυλίαν τοῦ πατρὸς του νὰ περάσῃ μερικὸς μῆνας ἀφρόντιδος ζωῆς, πρὸ τοῦ εἰσελθεῖ εἰς τὸ πρᾶκτικὸν στάδιον τῆς ἐξεισησεως τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ἡ ἀφῆξις τοῦ Γεωργίου εἰς τὸ χωρίον ἐκείνο ἀπετέλεσε γεγονός πρώτης σημασίας, ὅλη δὲ ἡ μικρὰ κοινότητα τοῦ μέρους ἐπήγει τὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο μὲ πολὺ μέλλον.

Ἀληθῶς ὁ Γεώργιος Κλαύδιος ἦτο νέος μὲ μόρφωσιν, μὲ ὑγείαν, μὲ καλὰς ἀρχὰς καὶ μὲ ἀνδροπρεπῆ ὄραιότητά. Εὐσταθῆς, εὐσωμος, ἠγάπα τὰ σπῆ, τὸν ἐλεύθερον ἄερα καὶ πρὸ πάντων τὸ κυνήγιον.

Τοὺς μῆνας τῆς θαρινῆς διαμονῆς του τοὺς διήρκετο πλησίον τοῦ πατρὸς του εἰς ἐκδρομὰς κυνηγίου μόνος ἢ μὲ ἄλλους συντρόφους.

Ὁ πατήρ τοῦ Γεωργίου δὲν παρέλειπε νὰ πληροφρήσῃ τὸν υἱὸν του περὶ τῆς «χαριτωμένης» γειτονίας των, τῆς κ. Καρτελίνης, καὶ περὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν της, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ συμβῆ ἐπεισοδίου ἐξέλιξις τοῦ Γεωργίου.

Ὁ ἱατρὸς ἤκουσεν ὅλ' αὐτά, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔδωκε σημασίαν εἰς τὸ πρᾶγμα. Ἐξηκολούθει τὰς ἐκδρομὰς του ἀδιαφοροῦν.

Μίαν ἡμέραν, ἐπιστρέφων ἀπὸ μίαν κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν μόνος, συνήντησε πλησίον τοῦ κτήματος τῆς κ. Καρτελίνης ἕνα λαγόν. Ἐβλεπε μὲ τὸν νοθὸν του νὰ τὸν κτεπήσῃ· εἰτοιμάζεται, λαμβάνει τὰς προφυλάξεις του καὶ παρακολουθεῖ τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ. Ἄλλὰ μὲ τὴν κυνηγετικὴν ζέσιν ποῦ εἶχε, δὲν ἐπρόσεξε ποσῶς, ὅτι διήλθε τὰ σύνορα τῆς κ. Καρτελίνης καὶ ἐπεχώρησε μάλιστα ἀρκετά.

Τέλος, ὅταν ἐκρίνε κατάλληλον τὴν περιστάσιν, σημαδεύει, κτυπῆ τὴν στανδάλην, τὸ ὄκλον ἐκτυσοσφορεῖ, ἀλλά, σχεδὸν ταυτοχρόνως μὲ τὸν κρότον του, ἠκούσθη μία ὄξεια κραυγὴ γυναικῆς.

Ὁ Γεώργιος ἀταράχθῃ, ἀφῆκε τὸ ὄκλον του καὶ ἐσπευσε πρὸς τὴν φωνήν. Εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα βημάτων, παρὰ τινα πηγὴν καὶ εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου, εἶδεν ἐκτάδην κειμένην μίαν νεάνίδα.

Ἦτο ἡ δεσποινὴ Λουκία, περὶ τῆς ὁποίας εἶχε ἀκούσει, ὅτι ἦτο ἡ ἀνεψιά τῆς κ. Καρτελίνης. Ἄλλὰ τί συνέβη; μήπως τὴν εἶχε πληγώσῃ; ὦ! Θεέ μου, τί δυστύχημα!

Πλησιάζει πρὸς τὸ σῶμα τῆς κόρης, κύνει πρὸς τὸ ὄκρον τῆς πρόσωπον· ἡ κόρη ἀνέπνεε. Τότε ὁ Γεώργιος, μὲ τὴν ψυχραιμίαν, τὴν ὁποῖαν τοῦ ἔδωκεν ἡ ἐπιστήμη, παίρνει τὸ ἡμιθανές σῶμα τῆς κόρης καὶ τὸ φέρει πλησιέστερα πρὸς τὴν πηγὴν· μὴ βλέπων δὲ ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ ἦτο πληγωμένη ἡ κόρη, ἐξάγει τὴν κυνηγετικὴν του μάχαιραν καὶ μ' ἐν κίνημα κύνει τὸ περικόρμιον τῆς κόρης, διὰ νὰ ἴδῃ μήπως εἶχε πληγῆ εἰς τὸ στήθος της. . .

Καίτοι ὅλ' αὐτὰ ἐγένοντο ταχύτατα, ἂν καὶ ὁ ἱατρὸς ἐπρόσεχε μᾶλλον νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις τὴν κόρην, παρὰ ν' ἀποθαρσύνῃ τὸ σῶμά της, ἐν τούτοις δὲν ἐμαίεν ἀναίσθητος πρὸ τῆς καλλονῆς ἐκείνης καὶ δὲν παρέλειπε νὰ διανοηθῇ:

— Τί ὠραία κόρη!

Ἄλλ' ὁ θαυμασμός αὐτός, ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἱσχυρός, δὲν ἀπησχόλησε πολὺ τὸ πνεῦμά του, τὸ ὁποῖον ἀφρόντιζεν, ὅπως περιθάλησῃ τὴν νεάνίδα.

Δὲν παρήλθον ἂν τῶντοις λεπτά τινα καὶ βαθύς στεναγμός ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στήθη τῆς κόρης, ἧς εὐθὺς ἤνοιξε τὰ μάτια της καὶ ἠγερθῆθη μὲ κῆποιαν ἐκπληξίν διὰ τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὗρίσκετο, καὶ διὰ τὸν νέον, τὸν ὁποῖον ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς. Ἄλλ' αὐθὺς ἐνόησε τὰ πάντα.

— Συγγνώμη, τῷ λέγει, κύριε, μὴ ἀνησυχεῖτε· μία λιποθυμία, εἶχα τρομάξῃ· τόσο ἀπρόοπτα, ξεύρετε. . .

— Ἐγὼ πρέπει, δεσποινίς, νὰ σῶς ζητήσω συγγνώμη, διότι σῶς ἔκαμα νὰ ὑποφέρατε. Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶναι τίποτε, εἰσθε τώρα καλά.

— Πολὺ καλά, κύριε· εὐχαριστῶ διὰ τὰς περιποιήσεις σας· θὰ εἰσθε ἐξέπληκτος ὁ κύριος Γεώργιος Κλαύδιος.

— Μάλιστα, δεσποινίς. Καὶ σῶς;

— Ἡ δεσποινὴ Λουκία, ἀνεψιά τῆς κυρίας Καρτελίνης.

— Χαίρω πολὺ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ δεσποινίς, ἀφοῦ διηυθέτησε τὸ μπλουζάκι της, ἐκυψε πρὸς τὴν πηγὴν.

— Διψῶ, εἶπε μ' ἐν χαριτωμένον μειδίαμα πρὸς τὸν ἱατρὸν, καὶ μὲ τὰς δύο κομπᾶς της παλάμας ἐσχημάτισε κογχύλην καὶ μ' αὐτὴν ἤρχισε νὰ πίνῃ.

Ὁ ἱατρὸς ἀπεθαύμαζε τὴν χάριν τῆς κόρης καὶ ἔμνε σιωπηλός, ὅτι ἡ κόρη, στροφομένη, τοῦ λέγει μὲ μίαν ἀφέλαιαν παιδικήν:

— Θέλετε;

Ὁ ἱατρὸς ἐσπευσε νὰ πῆ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ κομπὸν ποτήριον, ποῦ ἐσχημάτιζον τὰ δάκτυλα καὶ αἱ παλάμαι τῆς κόρης. Ἔβαιεν ἐξ αὐτοῦ καὶ δὲν παρέλειπε νὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τοῦ ποτηρίου ἐπινοῦν ἐν φέλημα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς κ. Καρτελίνης:

— Λουκία, ποῦ εἶσαι, Λουκία; ἠκούσα τὴν φωνὴν σου καὶ τρομάξα, τί ἔχεις;

Ὁ ἱατρὸς ἀπεκαλόφθη πρὸ τῆς θείας καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία, δὲν ἦτο τίποτε· ἐπυροβόλησα, διὰ νὰ κτυπήσω ἕνα λαγόν, καὶ, περιεργον. . ., ἐπληγῆθην ἑγὼ εἰς τὴν καρδίαν. . .

Τὸ εἰδύλλιον κατήντησεν εἰς τὸν ὀμίλιον, καθὼς τὸ ρυάκιον εἰς τὴν παιδιάδα, καθὼς ἡ προσοπάθεια εἰς τὴν ἀνάπαισιν. Καὶ ὁ ὀμίλιος ἐκείνος ὀμίλιος ἔξεν ὀμίλιος εὐτυχῆς.

(Léon Lafage)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΚΙΑΧΤΡΟΥ

Αὐτὴ εἶναι μιά ἀληθινὴ καὶ παράξενη ἱστορία, ποῦ μοῦ τὴν ἀνιστόρησ' ἕνας γέρος χωρικός, κάνοντας τὸ σταυρὸ του γιὰ τοῦ κόσμου τὰ παράξενα.

Στὸ χωριὸ του ζῶσε ὁ ἀσχημότερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Καλὰ καλὰ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ γιατί ἦτανε ἀσχημὸς. Δὲν ἦτανε ἡ μύτη του, τὰ μάτια, τ' αὐτιά του, τὸ σῶνον, τὸ κεφάλι του ἢ τὸ κορμί του. Ἦτανε κα' ἄλλοι ἀνθρώποι στὰ χωριὰ στροβομύτες, στροβοσάγονοι, κεφαλάδες κα' ἀλλοίθωροι. Μὰ ἡ ἀσχημία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦτανε ἄλλο πάμα. Οὔτε ζωντανὸ κἀνένα, οὔτε πετούμενο, οὔτε ψῆσι καταστάθηκε ποτὲ τόσο ἀσχημο. Ἦτανε μοναδικὸς στὸν κόσμον.

Οἱ ἀνθρώποι στὸν δρόμο σταματοῦσαν καὶ τὸν κῆπταζαν. Τὸν κῆπταζαν ὄχι περὶ μὲ περιέργεια, μὲ ἀηδία ἢ μὲ συχαρό. Τὸν κῆπταζαν μὲ θαυμασμό καὶ κάποτε, ὅταν ἦτανε νύχτα ἢ σκοτεινιά, μὲ φόβο. Καὶ δὲν ἦτανε μονάχα οἱ ἀνθρώποι. Τὰ σκυλιὰ τὸν ἐπαίρναν ἀπὸ πίσω καὶ τὸν γαυγίζανε σὺν λυσσασμένα.

Αὐτὸς ὅμως τραβοῦσε τὸν δρόμο του· ἤξερε πῶς κᾶτι τὸν φύλαγε σὺν φυλακτῷ ἀπ' τὴ λύσσα τῶν σκυλιῶν. Καὶ εἶχε δίκαιο. Τὰ σκυλιὰ τρέχανε ἀπὸ πίσω του, τὸν ζυγῶνανε νὰ τὸν ξεσχίσουν μὲ τὰ δόντια, μὰ μόλις τὸν ζυγῶνανε, κᾶτι τὰ σταματοῦσε.

Ὁ ἀσχημὸς ἀνθρώπος—ἔτσι τὸν ἐπερωξεν ὁ Πειρασμός—ἀγάπησε τ' ὀμορφότερα κορίτσι τοῦ τόπου. Τὸ ἀγάπησε μὲ τὰ σωστά του. Μέρα-νύχτα περνοῦσε κᾶτω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κοριτσιοῦ καὶ κῆπταζε στὰ παράθυρα μ' ἕνα παράπονο, ποῦ τὸν ἔκανε ἀσχημότερο. Ὁ κόσμος ἔκανε τὸ σταυρὸ του καὶ γελοῦσε. Τὰ ἀδέλφια τοῦ κοριτσιοῦ γελοῦσανε κα' αὐτὰ. Δὲν ἔδειξε τὸν κόπο νὰ θυμώσῃ καὶ κἀνάνας. Ποῖος γόργις νὰ ἴδῃ τέτοιο σκιάχτρο! Ἦ γειτόνισσες; ἐπειροῦσανε τ' ὀμορφο κορίτσι μὲ λόγια καὶ μὲ χωρατὰ. Μόνον τ' ὀμορφο κορίτσι καθότανε μοναχὸ τοῦ κα' ἔκλαιγε ἀπ' τὸ μεγάλο του μακό.

— Τί μοῦ ἦτανε γραφτό! ἔλεγε. Νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἕνα σκιάχτρο!

Τ' ὀμορφο σὺν καταφρόνια καὶ σὰ φόβερὰ. Καὶ τὴν ἐπαίρνε τὸ παράπονο κα' ἔκλαιγε μοναχῆ της.

Ὁ ἀσχημὸς ἀνθρώπος δὲν μπορούσε νὰ βιστάξῃ στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Τὸν ἔπαινε μέρα-νύχτα. Καὶ ὅσο περνοῦσανε ἡ μέρες, ἀπ' τὴν πίκρα καὶ τὸν καυλὸ του γινόταν ὀλοένα ἀσχημότερος. Οἱ διαβάτες δὲν τὸν κτερίζανε πειὰ. Κυρίζανε τὸ κεφάλι τους μὲ τρομάξα. Τὰ σκυλιὰ τὸν γαυγίζανε ἀπὸ μακριὰ. Τρελλομένους ἀπ' τὴν ἀγάπη, εἶδε καὶ ἀπόειδε καὶ μὲ νύχτα ἔβλεπε ἕνα τρομπόνι στὰ μιλύγγια του καὶ ἀπόρριπτε στὸν ἄνεμο τὸ ἀσχημο πρόσωπό του. Τὸ πρῶτὸ τὸν βρήκανε κᾶτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κοριτσιοῦ. Σημάδι δὲν ἔμνε παιὰ ἀπ' τὴν ἀσχημία του καὶ χρεσιόσθησαν ἄλλα σημάδια γιὰ νὰ γνωρίζουν ποῖος ἦτανε. Κἀνένας δὲν τὸν λυπήθηκε, κἀνένας δὲν τὸν ἔκλαιγε.

Μὰ τ' ὀμορφο κορίτσι δὲν μπορούσε νὰ βιστάξῃ τὴν καταφρόνια, ποῦ τῆς ἔκανε ἡ ἀγάπη ἐνὸς σκιάχτρου. Δὲν μπορούσε νὰ χωνέσῃ ὁ νοῦς της πῶς μέσα σὲ τόσο κορίτσι, ὀμορφο καὶ ἀσχημο, διάλεξε αὐτῆς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Καὶ ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦ σκοτώθηκε γιὰ τὴν ἀγάπη της, τὸ πῆρε σὺν παράπονο καὶ συχάθησε ἡ ἴδια τὴν ὀμορφιά της. Μὰ δὲν ἔλεγε τίποτε σὲ κἀνένα κα' ἔλυωνε μοναχῆ της. Οἱ γειτόνισσες, ποῦ τὴν βλέπανε ἀγνή καὶ λυπημένη, τὴν κτερίζανε περισσότερο, ἀντὶ νὰ τὴν παρηγορήσουν, τῆς λέγανε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀσχημο ἀνθρώπου, γιὰ τὴν ὀμορφία της, ποῦ μόνεψε ἕνα σκιάχτρο, γιὰ τὸν ἄγριο σκοτασμὸ του.

Τ' ὀμορφο κορίτσι τὸ πῆρε μαράζι. Ἐκλαιγε κρυφὰ ἀπ' τὸν κόσμον κα' ἔλεωνε σὺν τὸ κρη. Κι' ὄλο ἔλυωνε, ὡς ποῦ μὲ μέρη ἔβλεπε τὰ ματάκια, μὲ τὰ μεγάλα ματόπλαδα, καὶ δὲν κᾶναιε πειὰ. Ὁ κόσμος ἔκλαιγε τὸν ἀδικο χαμό της· οἱ τραγοδιατάδες τῆς βγάλανε τραγοῦδι. Μὰ τὴ φθογαρὰ κορίτσι λέγανε πῶς πέθανε κα' αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀγάπη, πῶς ἕνας κρημὸς καὶ μὲ τὴν ἐφαγε γιὰ τὸν ἀσχημο ἀνθρώπο καὶ πῶς ὄλο γίνονται στὸν κόσμον. Κἀνένας ὅμως δὲν τὰ πιστεύει. . .

Ἔτσι ὁ ἀσχημὸς ἀνθρώπος σὲ λίγο κρημὸ πῆρε μαζὶ του τὴν ἀγάπη του, καὶ δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ τὴν χαρῆ ἄλλος κἀνένας στὸν κόσμον.

Καὶ εἶναι μιά ἀληθινὴ ἱστορία, ποῦ μοῦ τὴν ἀνιστόρησ' ἕνας χωρικός, κάνοντας τὸ σταυρὸ του γιὰ τοῦ κόσμου τὰ παράξενα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΣ ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΣ

— Αί άριστουργηματικά κατοικίαι των.

Παντού και πάντοτε έχουν εξυμνηθῆ οἱ άρσται τῆς μελίσης. Ἀπὸ τὰ μαθητικά ἐδῶλια τῶν σχολείων μέχρι τῶν σοβαρωτέρων ἀναγνωσμάτων μας, ἔχομεν μάθη τόσα και τόσα χαρίσματα των. Μὲ τὸ μέλι των ἔχουν παραβληθῆ οἱ γλυκεῖς και τεχνικοί στίχοι τῶν ποιητῶν εἰς τὸ χεῖλος τῶν εὐλόγων ρητόρων ἐπιστεύθη, ὅτι ἐκάθητο μέλισσα μέλισσαι ἐχρησίμευσαν ὡς παράδειγμα κάθε καλῆ, οἰκοκυρίας, κάθε φιλέργου και τακτικοῦ εἰς ὅλα ἀνθρώπου. Τὸ μάλιστα ἔργον τοῦ Μέτεργλιγκ «Ὁ βίος τῶν μελισσῶν», εἶναι δλόκληρον ἀριστοτεχνικὸν ἐγκόμιον τῶν φιλοπονωτάτων τούτων ἀντόμων.

Ἡ κυψέλη των εἶναι τελειότητος ἀριστοῦργημα, ὁποῖαν τριάκοντα αἰώνων ἀκμὴ τῆς μηχανικῆς κα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς δὲν κατώρθωσεν νὰ παραγάγῃ. Τὸ ἔσωτερικὸν τῆς εἶναι διηρημένον μὲ τὰς πλέον ἀκριβεῖς λεπτομερείας διὰ τὴν εἰς αὐτὴν κατέλληλον διαμονὴν 50 χιλ. κατοίκων, μὲ δρόμους, ποικίλα ἄλλα διαμερίσματα, μὲ εἰδικὰ ἀποθήκας και ἄλλα. Ὅλοι οἱ μέλισσαι, ἄλλα ἐξ αὐτῶν περισσότερον αἱ ἐργάτιδες, θὰ δώσουν τὸ κηρίον και ἐξ αὐτῶν θὰ στρώσουν τὸ ἔσωτερικὸν τῆς κυψέλης μὲ τὰς ἀπειραριθμους ἐξαγωνικὰς ἠπάς, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσιν ὡς εἰδικὰ δωμάτια, θὰ περιλάβουν μετ' ὀλίγων τὸ γλυκύτατον μέλι, τὰ ὡὰ και τὰς νόμφας, τὰ μικρὰ δηλαδὴ σκωληκῆκια, τὰ ὁποῖα εἰς πρώτη μετεμόρφωσιν θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ αὐτά. Μεγαλειότερον πάντοτε εἶναι τὸ ἐξαγωνίδιον τῆς βασιλίσσης, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν λείπει τίποτε ἀπὸ τὰς βασιλικὰς τιμὰς, τὰς ὁποῖας ἀποδίδουν εἰς τὰς λογικὰς συνωνύμους τῆς.

Ἄλλ' εὖτε ὅπου και ὅπως τύχη κτίζεται ἡ κυψέλη, ἡ κατοικία δηλαδὴ τῶν σφοδρότατων τούτων ζωορίων. Αἱ πρόσκοποι ἐξ αὐτῶν θὰ ἐκλέξουν πρῶτον τὸ κατάλληλον μέρος, θὰ ἐξετάσουν τὸ εἶδος και τὸ ποσὸν τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα φύονται ἐκεῖ πᾶσι και τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμεύουν διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ μελίτος. Παρατηρήθη, ὅτι μέλισσαι, ἀπομακρυνθεῖσαι ἀπὸ τὴν κυψέλην πολλὰ χιλιόμετρα διὰ τὴν ἀναζήτησιν εὐόσμων ἀνθέων, ἐπανέρχονται ἐν κατοικίαν των, χωρὶς εἰς τὸ ἰσχυρότατον μηχανικὸν των. Ἐχει ἀποδειχθῆ μαθηματικῶς, ὅτι ἡ χορὴς τοῦ ἐξαγώνου σχήματος εἰς τὰς ὁπὰς τῆς κηρύθρας εἶναι ἡ μόνη ποῦ δὲν ἐπιφέρει ἀπώλειαν τόπου, ὅπως εὐθύς ἐξ ἀρχῆς προεἶδον και ἐφήρμοζον αἱ προνοητικαὶ και οἰκονόμοι μέλισσαι.

Ἡ ζῆστη εἰς τὴν κυψέλην εἶναι ὑπερβολικὴ. Ἐν τούτοις κατάλληλα τεχνικώτατα διαστήματα μετὰ τῶν κηρύθρων δίδουν ἀρκετὸν ἀερισμόν. Πρόνοια μεθοδικωτάτη ἔχει ληφθῆ και διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς κυψέλης ἀπὸ τῶν ποικίλων ληστικῶν κατ' αὐτῆς ἐπιδρομέων. Μικροὶ πονεῖκοί, πεταλοῦδοι, σκάληκες και ἄλλα ἐπίβουλα ζῶα πάντοτε κωροφυλακτοῦν νὰ φάγουν τὸ μέλι, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν φροντίδα και ἐπιμέλειαν προητοίμασαν τὰ ἐργατικά ἔντομα. Εἰς κυκλίδας και ψιλὰ νήματα ἀπὸ κηρίων, ἐν εἰδῆ σφραγισμάτων, κολλοῦν και συλλαμβάνονται αἱ πεταλοῦδοι και οἱ σκάληκες, εἰς λάκκους δὲ πίπτουν και ἀποτελειώνονται μὲ τὰ κεντήματα τὰ μικρὰ πονεῖκα, τὰ ὁποῖα ἀσυλλόγιστα θὰ εἰσῆρχοντο εἰς τὴν κυψέλην. Οὕτως στιγμὴν παραμένουν εἰς αὐτὴν τὰ νεκρὰ ἐπιζῆμια αὐτὰ ζῶα. Πρέπει ἀμέσως νὰ καθαρισθῆ ἡ κυψέλη ἀπὸ τὴν μiasματικὴν των ἐπίδρασιν, νὰ ριφθοῦν ἔξω, μακρὰν, διότι, ἐκτός πολλῶν ἄλλων, και τὸ πρότερον τῆς καθαρότητος εἰς τὰς μελίσας εἶναι περιμιμῶδες.

— Τάξις και ἀκρίβεια.

Μὲ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ πρωῖνου φωτός τῆς ἡμέρας ἐξυπνοῦν τὰ ἐν τῇ κυψέλῃ σμήνη, μὲ ζηλευτὴν δὲ τὰ ἐξῆς ἐξερχόμενα, θὰ σκορπισθοῦν εἰς τὰ ποικίλα ἀνθῆ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀπορροφήσουν

τὸν γλυκὺν χυμόν, χρήσιμον διὰ τὴν κἄτασκευὴν τοῦ μελίτος. Ἡ ἐργασία ἔχει κατανηθῆ μὲ τὴν ἐντελεστεραν ἀκρίβειαν, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παρατηρηθῆ και ἡ παραμικρὰ σύγχυσις ἐκ τῆς συγκρούσεως καθηκόντων. Ὅλιγαι μόνον ἐκ τῶν μελισσῶν θὰ παραμείνουν εἰς τὴν κυψέλην, ἐκτελοῦσαι χρῆσιν σωματοφυλάκων τῆς βασιλίσσης, ἀν αὕτη ἀποφασίσῃ νὰ ἐξέλθῃ τῆς κυψέλης. Τὴν συνοδεύουν μὲ πολλὴν προσοχὴν και ἀφοσίωσιν. Καὶ ἐκείνη, πολὺ δικαίως, καμαρώνει διὰ τὴν εὐτυχίαν και τὴν μεγάλην εὐνοίαν τῆς τύχης τῆς, ἀφοῦ, κατὰ τὸν φυσιοδίφην Λάγγεν, ἀπαδείχθη, ὅτι ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων ὁσίων τῶν μελισσῶν σπανίως ἐκκολάπτεται μία ἢ δύο τὸ πολὺ βασιλίσσαι.

Παραμένουν ἐπίσης εἰς τὴν κυψέλην και ἐκείναι ἐκ τῶν μελισσῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐπιφορτισμέναι νὰ διατρέφουν και νὰ περιποιῶνται τὰς νεογεννήτους ἐξ αὐτῶν, ὅσαι δηλ., ἀριθμοῦσαι ὀλίγων ἡμερῶν ζωῆν, δὲν ἐξῆλθον ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐξάγωνα ὁπὴν τῆς κηρύθρας.

— Ὑποταγὴ και ἀφοσίωσις.

Ἄν εἶναι ἀξιοθαύμαστος μόνον ἡ κανονικὴ διοργάνωσις τῆς κυψέλης. Θαυμάζεται ἐπίσης και ἡ τάξις, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐκάστη μέλισσα ζῆ, σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας τῆς.

Και πρῶτον αἱ σαράντα ἕως πενήντα χιλιάδες ἐργάτιδες, ἀκούραστοι, εἰς διαρκῆ πυρετώδη ἐργασίαν, καταβάλλονται ἐξ αὐτῆς και ἀποθνήσκουσιν εἰς διάστημα πέντε ἕως ἐξ ἑβδομάδων. Ὅλος τοῦναντίον παρουσιάζουσιν οἱ κηφήνες. Στεροῦνται τῶν μυζητικῶν ὀργάνων τῶν ἐργατῶν, διότι οὐδέποτε ἐργάζονται, εὕτε ἐδοκίμασάν ποτε νὰ συντηρηθῶσιν ἐκ τοῦ κόπου τῆς ἐργασίας των. Ἀμύνητοι ἐντὸς τῆς κυψέλης, τρέφονται ἀπὸ τὸ μέλι, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν ἐπιπλέον ἐργασίαν κατασκευάζουν ἄλλοι. Σπανίως ἐξερχονται ἐκ τῆς κυψέλης. Καὶ ὅμως, ἀπὸ ἐπτακοσίους τοιούτους κηφήνας ἡ βασιλίσσα θὰ ἐκλέξῃ ἕνα ὡς σύζυγόν τῆς, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἐξακόσιοι ἐνεγῆντα ἐννέα πρέπει ἀμέσως νὰ φονευθῶσιν, ἀφοῦ δὲν ἐκρίθησαν ἄξιοι τῆς βασιλικῆς εὐνοίας.

Εἰς τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐργατῶν ἀνταπεκρίνεται ἡ μητρικὴ ἀφοσίωσις τῆς βασιλίσσης πρὸς ὅλας ἐν γένει τὰς ὑπ' αὐτὴν μελίσας τῆς. Δὲν ἐγκαταλείπει τὴν κυψέλην, παρὰ δύο φορὰς τὸ ἔτος, ὅταν δηλαδὴ πρώτην φορὰν μὲ τὸν σύζυγόν τῆς κάμῃ ἕνα εἶδος σύντομον γαμήλιον ταξίδιον, και ὅταν, κατὰ τὴν γέννησιν νέας βασιλίσσης, ὀδηγῆ τὸ σμήνος τῆς ἄλλου, πρὸς ἴδρουν νέου βασιλείου. Κατὰ τὸ λοιπὸν διάστημα τῆς ζωῆς τῆς μητρικώτατα ἐπιβλέπει ἐπὶ πάντων και ἀδιακόπως γεννᾷ. Ὅσῳκις ἀποθάνουν μερικαὶ ἐκ τῶν μελισσῶν, πρώτη ἡ βασιλίσσα σπεύδει ἐν μέσῳ τῶν πεωμάτων, δεικνύουσα τοιουτοτρόπως τὴν θλίψιν και τὴν στενοχωρίαν τῆς.

— Βασιλικοὶ γάμοι.

Περὶσσότερον εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς τοῦ συζύγου τῆς βασιλίσσης, ὅσον και τραγικώτατος. Εἰς ὄρισμένην ἡμέραν, γράφει ὁ Μέτεργλιγκ, παρατηρεῖται ἐκτακτος κίνησις εἰς ὅλην τὴν κυψέλην. Αἱ ἐργάτιδες, πηγαίνουσιν κατ' ὅλα τὰ διαμερίσματα αὐτῆς, ἐξυπνοῦν τρόπον τινὰ τοὺς κηφήνας και τοὺς προετοιμάζουν διὰ γενικὴν ἐξοδόν. Μόλις κανονισθῆ αὕτη, προηγεῖται ἡ βασιλίσσα μὲ ἕνα εἶδος φρουρᾶς συνοδείαν μερικῶν ἐκ τῶν ἐργατῶν. Ἀκολουθοῦν ὅλοι οἱ κηφήνες εἰς πυκνὸν σμήνος. Ἡ βασιλίσσα περὶ χαριτωμένα, μὲ ἕνα πολὺ χαρῶδες βόμβον. Τὸ ἴδιον κάμνει και ὅλη ἡ ἀκολουθία τῆς. Μετ' ὀλίγων, μὲ κατὰ ἐρωτοτρόπους ἐλιγμούς, περὶ ἀνάμεινα ἀπὸ τοὺς κηφήνας. Τὴν ὄραν ἐκείνην ἀκριβῶς γίγεται ἡ ἐκλογὴ τοῦ συζύγου. Εἶναι δὲ οὗτος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον θὰ τοιμήσῃ ἡ βασιλίσσα. Ἡ ἐκλογὴ ἐτελείωσε και ἡ πομπὴ ἐπανέρχεται εἰς τὴν κυψέλην, ἐκάστη δ' ἐκ τῶν μελισσῶν ἀναλαμβάνει και πάλιν τὴν ὄρισμένην ἐργασίαν τῆς. Ἀλλὰ τὸ εὐτυχὲς γεγονός τῆς ἐγκαθιδρύσεως εἰς τὴν κυψέλην τοῦ βασιλικῆς ζεύγους τὴν ἐπισύσαν λίαν πρᾶτ' ἐρετάζεται μὲ τὸ τραγικώτερον ἐκ τῶν θεαμάτων. Οἱ λοιποὶ κηφήνες εἶναι πλέον ἀχρηστοί. Δὲν πρέπει νὰ τρέφονται εἰς τὸ ἐξῆς ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων και διὰ τοῦτο ἐν μῆ στιγμῇ αἱ ἐργάτιδες κομματιάζουν τοὺς δυστυχεῖς κηφήνας και τοὺς πετοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν κυψέλην. Τοῦτο ἔτυχε νὰ συμβῆ ταυτοχρόνως εἰς πολλὰς συγχρόνως κυψέλας, ἔξωθεν τῶν ὁποῖων κατὰ σπορὸς εὐρέθησαν νεκροὶ οἱ ἀτυχεῖς ἀποτυχόντες κηφήνες.

— Μητρόπολις και ἀποικίαι.

Φθάνει ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ κυψέλη εἶναι ὑπερπλήρης. Ὀγδόντα ἕως ἐννεήντα χιλ. ζῶσι, κινούνται και ἐργάζονται μέσα εἰς αὐτὴν. Συγκρότως ἐπὶ τὰς 10 χιλ. ὡί, 15 δὲ ἕως 16 χιλ. εἶναι ἔτοιμα πρὸς ἐκκόλαψιν, και περὶ τὰς 40 χιλ. νύμφαι, ἐκκολαφθεῖσαι ἤδη, κινούνται μέσα εἰς τὰς ἐξαγωνικὰς ὁπὰς. Ἡ πυκνοκατοικιμένη λοιπὸν αὕτη πόλις τοῦ μελίτος ἔχει ἀνάγκην ἀραιώσεως. Πρῶται και πάλιν τὴν ἀνάγκην ταύτην τὴν αἰσθάνονται αἱ ἀκούραστοι ἐργάτιδες και αὐταὶ μόναι θὰ φροντίσουν διὰ τοῦτο. Κατὰ Μάιον ἡ Ἰούνιον θὰ ἐξέλθουν ὡς πρόσκοποι ἀρσται, διὰ νὰ ἀναζητήσουν νέαν ἐγκαθιδρύσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ἀρχίσῃ νέα ζωὴ, νέα ἀκούραστος ἐργασία, νέα ἀξιοθαύμαστος τάξις και ἀκρίβεια. Συμβαίνει δὲ τοῦτο, διότι ἀπὸ τὰς ἐκκολαφθεῖσας περιγητίσας, μία εἶναι βασιλίσσα.

Πόσαι ἀρσται, πόσα ὑψηλὰ διδάγματα δὲν ἔχει ὁ τέλειος καθ' ὅλα ἀνθρώπος νὰ διδαχθῆ ἀπὸ τὰ μικρὰ και ἀτελῆ ταῦτα ἔντομα, τὰ ὁποῖα μέσα εἰς τὴν ταπεινὴν κυψέλην των ἀποτελοῦν τὴν ἀληθῶς ἰδεώδη πολιτείαν, τὴν πλέον τελειάν κοινωνίαν, εἰς βραχὺν ἀφαντάστως ἐπιτυχῆ και μοναδικόν!

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ

Πολλοὺς ἀνθρώπους χαρακτηρίζομεν ὡς ἀχρηστους, διότι ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ κανονίζομεν ἡμεῖς τὴν χρησιμότητά των.

Τὰ ταξίδια ἀνακουφίζουν τὴν ὀδυνηρὰν ἔννοιαν τοῦ θανάτου. Ἀπὸ τὰς μεταβάσεις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τόπου εἰς τὸν ἄλλον, συνθρῖζει κάνεις και διὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κόσμου εἰς τὸν ἄλλον.

Ὅποιος παρατηρεῖ μόνον ἐμπρὸς του και δὲν ἐνδιαφέρεται πῶς βρίσκεται ψηλὰ ὁ ἐνὰς και ὁ ἄλλος, ποτέ του δὲν θὰ σκοτῆσῃ.

Ὁ σκλάβος δὲν ἐρωτᾷ ἂν ἡ ἀλυσίδα του θὰ εἶναι ἀπὸ σίδηρον ἢ ἀπὸ χρυσόν.

Τὸ γάντι χρησιμεύει κυρίως, διὰ νὰ μᾶς προφυλάττῃ ἀπὸ τὸ γαντοφορεμένο χεῖρι τῶν ἄλλων.

Ὅταν ἀνεβαίνῃ κάνεις πολὺ ὑψηλὰ, τότε λογαριάζει τὸ βάθος.

Πολλὰς φορὰς δύο ἀνθρώποι κάμνουν ἕνα τετράποδον.

Τὸ λευκὸν εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ εἶναι καθαρόν, διὰ τὸν πρόσθετον λόγον, ὅτι ἡ παραμικρὰ του κηλὶς διακρίνεται.

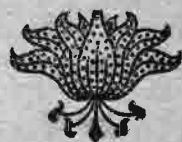
Ἄν θέλῃς νὰ κάμῃς καλὸν χωρὶς νὰ μετανοήσῃς, ἐλευθέρωσε τὰ πουλάκια τοῦ κλουβιοῦ. Δὲν θὰ σὲ εὐχαριστήσουν, ἀλλ' οὔτε θὰ σὲ βρῖσουν κάμμει μῆρα.

Ὁ λόγος, ποῦ λησμονῶ ἐκεῖνον, ποῦ μ' ἐβλαψεν, εἶναι, διότι εὐρέθη κατόπιν ἄλλος, ποῦ μ' ἐβλαψε περισσότερον.

Δικαίως ὀνομάζομεν τὴν γῆν μητέρα, διότι, ἀφοῦ τὴν ποδοπατοῦμεν, αὕτη δὲν παύει ν' ἀποδίδῃ καρπὸς και ἄνθη.

Ἄν ἡ ἀλογόμυιγες δὲν κυνηγοῦσαν τὰ ζῶα, ἀλλὰ τὰ ζῶα ἔνστικτα, πολὺ θὰ ὑπέφερον οἱ ἀνθρώποι, στερούμενοι και οὐράς, διὰ νὰ τῆς διώχνουν.

Δ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα τοῦ « Ἄπ' Ὅλα »

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἀγάπη και ὄχι ἄλλο τίποτε.

«Φαντάζομαι, δεσποινίς Ἰάνθη, τὴν ἰδανικὴν σύζυγόν μου νὰ μὲ ἀγαπᾷ τρελλά, καθὼς κ' ἐγὼ ὡς πρὸς τὰ χαρακτηριστικά, τὴν θέλω νὰ εἶναι μελαγχολική, ματρίου ἀνασιήματος, μὲ ωραίους μεγάλους ὀφθαλμούς, νὰ γνωρίζῃ ὀλίγην μουσικὴν, πρὸ παντὸς μανδολίνου, νὰ εἶναι δὲ καὶ ὀλίγον πεπαιδευμένη· δὲν μὲ μέλει ἂν εἶναι πλουσία ἢ ὄχι· μὲ ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀγάπη της, ἣτις θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχῆ. Τοιαύτην φαντάζομαι τὴν ἰδανικὴν σύζυγόν μου.—Ἐμποροῦπάλληλος».

Νὰ τὸν ἐννοῆ πρὸ παντός.

«Πιστεύω νὰ μὴ μὲ εὗρθε πάλυ ἀπαιτητικὸν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἰδανικῆς μου. Τί τῆς ζητῶ; Νὰ μ' ἐνεγῆ. Ἄς μὴ νομίσῃ βέβαια, ὅτι θὰ τῆς μιλῶ κινέζικα ἢ διὰ σημάτων. Ἀπλούστατα, ὅταν δυνήθῃ νὰ ἐννοῆσῃ τὸν χαρακτήρα μου, ὡς εἶναι βεβαία, ὅτι θὰ εὗρῃ παρ' ἐμοὶ σύντραφον πιστόν, εὐγενῆ προσοπάτην. Ἄς εἶναι δὲ βεβαία, ὅτι, διὰ νὰ ζητῶ νὰ μὲ ἐννοῦν, δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐννοήσω».

Ξανθή και γαλανή.

«Ἀπαντῶν εἰς τὴν δύσκολον ἐρώτησιν ὑμῶν, δεσποινίς Ἰάνθη, σπεύδω νὰ περιγράψω τὴν ἰδανικὴν μου: Τὴν θέλω νὰ εἶναι τῆς ἰδίας κοινωνικῆς τάξεως μὲ ἐμὲ, πεπαιδευμένη, ματρίου ἀνασιήματος, καθὼς καὶ πάχους· θέλω νὰ ἔχῃ θελκτικὸν καὶ ὠραῖον πρόσωπον, νὰ εἶναι ξανθὴ, μὲ γαλανοὺς ὀφθαλμούς, μὲ μακρὰν κόμην καὶ, τέλος, πιστὴν εἰς τὸν μέλλοντα σύζυγόν της.

»Ἰδοὺ λοιπόν, δεσποινίς Ἰάνθη, ποία εἶναι δι' ἐμὲ ἡ ἰδανικὴ σύζυγος.—Α. Α.»

Ἔστω και πλουσιαν.

«Τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου τὴν θέλω νὰ εἶναι: Ὀικουρά, κοινωνική, ὠραία, νὰ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ καὶ νὰ μὲ ἀγαπᾷ περισσότερον, ἔστω και πλουσιαν. Ἐὰν ἔχῃ τὰ ὡς ἄνω προσόντα, θὰ τὴν καταστήσω μὲ κάθε μέσον εὐτυχῆ — Μ. Α.»

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Σῦρε, παιδί μου, νὰ προσευχηθῆς!... Κύτταξε, ἦλθ' ἡ νύκτα. Τὰ πρῶτα ἀστέρια προβάλλουν δειλὰ. Ὁ ἴσκιος τοῦ λόφου σκιαρίζει τὴν πεδιάδα. Ἐνα μακρινὸ κάδρο γλυστρεῖ στὴ σκιά... Ἄκοῦς; Ὅλα ἐπανερχονται γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ τὸ δένδρο τοῦ δρόμου ἀποτινάσσει εἰς τὸ φύσημα τῆς βραδυᾶς τὸν κονιορτὸν τῆς ἡμέρας. Ἡ δύσις ἀπλώνει τοὺς πορφυροὺς θυσάνους της. Αὐλακες, μονοπάτια θάμνοι, ὅλα ἀνακατώνονται καὶ χάνονται. Ὁ διαβάτης, ἀνήσυχος, ἀμφβάλλει γιὰ τὸ δρόμο του...

Ἡ μέρα εἶναι γιὰ τὸ κινεὶ τὴν κούρασιν καὶ τὸ μῖσος. Προσευχηθῶμεν! Ἰδοὺ ἡ νύξ! ἡ νύξ ἡ αὐστηρά καὶ γαλήνιος. Τὰ ἔλη, ὁ γέρον βοσκός, τὰ κοπάδια μὲ τὰς τρεμουσὰς φωνὰς των, ὁ ἀνεμὸς εἰς τὰς ρωγμάς τοῦ πύργου, ὅλα παραπονοῦνται καὶ πάσχουν. Ἡ φύσις, κουρασμένη, ἔχει ἀνάγκην ὑπνου, ἀγάπης καὶ προσευχῆς.

Εἶναι ἡ ὥρα, ποῦ τὰ πα διὰ συνομιλοῦν μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ποῦ γονατισμένα στὴν πέτρα τοῦ βωμοῦ, ζητοῦν συγγνώμην γιὰ μᾶς ἀπ' τὸν κοινὸν Πατέρα. Καὶ ἔπειτα θὰ κοιμηθοῦν... Τότε σκόρπια τὰ χρυσὰ ὄνειρα—σμήνην ταραχώδη, ἀμέτρητα, τὰ ὁποῖα γεννοῦν οἱ τελευταῖοι θόρυβοι τῆς ἡμέρας—ὁσφραίνόμενα τὴν μυρωμένην ἀναπνοὴν των καὶ βλέποντα τὰ ροδαλά χεῖλη των, ὅπως πετῶσιν αἱ φαιδραὶ μέλισσαι εἰς τὰ ἄνθη, θὰ ἔλθουν νὰ πτερυγίσουν κ' αὐτὰ τριγύρω ἀπὸ τὰ παραπετάσματα των. Ὡ ὕπνε τοῦ παιδιοῦ! Ὡ προσευχὴ τῆς παιδικῆς ἡλικίας! Φωνή, ποῦ θραπέυει χωρὶς νὰ προσβάλλῃ ποτέ! Γλυκεῖα θρησκεία, ἣτις εὐφραίνεται καὶ χαμογελεῖ!... Ὡ μύρον! Ὡ λούλουδο, ποῦ ἀνοίξεν εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τῆς ἐσπέρας! Ὡ κρίνον, ποῦ ἀνοίξεν εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τῆς αὐγῆς! Ἐμπνευσμένη καὶ εὐθυμὸς λύρα! Φωνή, ποῦ κάμνει νὰ χαμογελοῦν καὶ ποῦ κάμνει νὰ κλαίουν! Τὴν ὥρα, ποῦ τὸ πουλὶ κοιμάται μὲ τὸ κεφάλι κάτω ἀπὸ τὸ περὸ του, τὸ παιδί ἀποκοιμίζει τὸ πνεῦμά του μέσα στὴν ἀροσειχῆ.

Παιδί μου, σῦρε νὰ προσευχηθῆς! Ἄφες τὴν σκέψιν σου νὰ πάγῃ ὅπου ἡ ψυχὴ σου τὴν στέλλει. Μὴν ἀνησυχῆς μήπως χαθῆ, μὴν ἀνησυχῆς γιὰ τὸ δρόμο, ποῦ παίρνει. Κάθε πουλὶ εὐρίσκει τὸν δρόμον του, ὁ ἀετὸς τὰ νέφη, ὁ γυψ τοὺς τάφους, ἡ χελιδὼν τὰς ἀνοίξεις, ἡ προσευχὴ τὸν οὐρανὸ!

Παιδί μου, σῦρε νὰ προσευχηθῆς! Σβῦσε τὰ κρίματά μου μὲ τὴν δροσερὴν σου πνοή, ἵνα γίνῃ κ' ἐμὲ ἡ καρδιά μου ἀθώα καὶ λαμπρὰ, σὰν ἓνα μάρμαρο βωμοῦ, ποῦ πλύνεται κάθε βράδυ.

Γονατίσατε... γονατίσατε... Γονατίσατε ὅλοι στὴ γῆ, ὅπου ὁ πατέρας μας εἶχε τὸν πατέρα του, ὅπου ἡ μητέρα μας εἶχε τὴν μητέρα της, ὅπου πᾶν ὅ,τι ἔζησεν, κοιμάται βαθειά! Ἄβυσσος, ὅπου ἡ σκόνη ἀνακατώνεται μὲ τὴν σκόνη, ὅπου πέραν τοῦ κόσμου αὐτοῦ ὑπάρχουν ἄλλοι κόσμοι, ὅπως πυλῆν ὑπὸ πνεῦμα εἰς θάλασσαν ἀνευ βεθοῦ!

Κόρη μου, ὅταν κοιμᾶσαι χαμογελεῖς! Τὸ σμήνος τῶν χρυσῶν ὄνειρων βομβεῖ χαρούμενον ἐντὸς τῆς σκιάς, ὅπου εἶσαι βυθισμένη. Κ' ἀνοίγεις ἐπὶ τέλος τὰ θεῖά σου μάτια, ποῦ ἀγαπᾷ, τὴν ὥρα ποῦ ἡ αὐγὴ—μάτι οὐράνιο κ' αὐτὴ—ἀνοίγει εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸ μὲ χρυσῆς βεφαρίδας βλέφαρό της.

Σῦρε, παιδί μου, νὰ προσευχηθῆς! Συχνὰ ὁ Θεὸς ἀποστρέφει τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς πύργους, ἀλλ' εἰς τὴν καλύβην τοῦ ψιρᾶ, ὅπου τραγουδεῖ μία γλυκεῖα φωνή, προσέχει πάντοτε...

Ἔσο ταπεινὴ! Τί πρὸς σὲ ὁ πλούσιος καὶ ὁ κραταιός; Μία πνοὴ τοὺς καταρρίπτει. Ἄ! μείζων ἰσχὺς εἶναι μία ἀθώα καρδιά. Ὑπάρχουν, μικρὸν μου ἀγγελάκι, μακρὰν ἀπὸ τὰς πόλεις μας καὶ μακρὰν ἀπὸ τὰς θλίψεις μας λίμναι διαυγεῖς καὶ γαλήνιοι. Ἡ σκιά, ἣτις τὰς πλημμυρεῖ, καταπραίνει καὶ κηθιστῆ τελεία. Ἡ εἰρήνη των εἶναι τόσο βαθειά, ὥστε ποτὲ εἰς τὰ κύματά των δὲν ἀνεμίχθησαν δάκρυα. Αὐτὰς τὰς λίμνας τὰς ἔθεσεν ὁ Θεὸς μακρὰν τῶν νόθων παθῶν μας, μεταξὺ πελορίων ὄρεων, ἵνα μὴ κάνεις ἀνεμὸς ἄκαρπος, κἀνὲν κύμα, ἀναεμιγμένον μετὰ χολῆς, τὰς φαρμακεύσῃ καὶ ρυτιδώσῃ αὐτὰς τὰς ἀργυρᾶς σταγόνας, ὅπου καθρεπτίζεται ὁ οὐρανός. — Ὡ κόρη μου, λίμνη διαυγῆς! Μείνε αἰώνια εἰς τὴν σκιερὴν πεδιάδα καὶ ἄφες τὸν εὐμορφὸ οὐρανὸ νὰ κατοπερίζεται εἰς τὰ ἀσημένια νερά σου...

Λίμνη, ποῦ σὲ μυρῶνει ἡ κέδρος!... Ὁ κόσμος εἶναι μιά θάλασσα! Ἡ ἐκπνοὴ του εἶναι γεμάτη χολή! Ἄγνος ἀφρός του θὰ πικράνῃ τὸ κύμα σου. Κόρη μου, ἔσο πάντοτε παιδί! Κόρη μου, ἔσο εὐλογημένη!

(V. Hugo)

ΑΛ. ΖΑΝΕΤΟΣ

ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

Τὸ φῶς εἶναι εἰς ὑγίης παράγων πρώτης δυνάμεως καὶ ἡ ἐπίδρασίς του ἐκτείνεται τόσο ἐπὶ τῶν ζώων ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν φυτῶν. Ἐρχεται ἀμέσως ἀπὸ ἀπόψεως σημασίας εὐθὺς μετὰ τὸν ἄερα. Εἶναι γνωστὸν γενικῶς, τί γίνονται τὰ ἄνθη, τὰ φύλλα καὶ τὰ πράσινα μέρη τοῦ φυτοῦ ἐν τῷ σκότει: Χάνουν τὸ χρομᾶ των, μαραινόνται καὶ λαμβάνουν μίαν ὀχρὰν ἀπόχρωσιν. Τὸ φῶς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χημικῆς δράσεως, ἣτις ἐκτελεῖται εἰς τὰ φυτά. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν του ἐξατμίζεται τὸ ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον ταῦτα περιέχουν, καὶ ἀπομένει ὁ ἄνθραξ καὶ τὸ ὑδρογόνον· καὶ τὸ φῶς ἐπίσης δίδει εἰς τὰς τροπικὰς χώρας, τὰς ὁποῖας περιλούει, τὰ λαμπρὰ καὶ ποικίλα χρώματα, τὰ ὁποῖα μᾶς θέλγουν καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν μας.

Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ φωτός, ἣτις οὐδὲν εἶδος τοῦ ζωικοῦ βασιλείου διαφεύγει, δὲν εἶναι οὔτε ἐσημαντος, οὔτε ἀνεπαίσθητος εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ φῶς συντελεῖ εἰς ἀνανέωσιν τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν καὶ εἰσδύει εἰς τοὺς ἰστούς, τοὺς τόνους, καὶ ἐκ τούτου προσέρχεται, ὥστε, κατόπιν διαμόρφωσιν ἐπὶ μακρὸν εἰς σκοτεινὸν μέρος, νὰ ἐξαρχώμεθα μὲ ἐπαισθητὴν ὀχρότητα. Ἡ ἔλλειψις τοῦ φωτός—καὶ ἐννοοῦμεν βεβαίως καὶ ἡλιακοῦ φωτός—ἐπιφέρει ὀχρότητα εἰς τοὺς ἰστούς, ἀεὶ βλάβην τοῦ χρομᾶτος τοῦ αἵματος, λυμφαντισμὸν καὶ συγκέντρωσιν ὑλατος καὶ λίπους εἰς τὰς προσορμογὰς τῶν ὀργάνων.

Μία ἐπίσημος εἰς τὰς χαμηλὰς, ὑπαγείους, σκοτεινὰς καὶ ἀνηλιεῖς κατοικίας, εἰς τὰ διάφορα μεταλλεῖα, ὅπου εἶναι ὑποχρεωμένοι εἰς ἄνθρωποι νὰ ζῶσιν ἔστισημένοι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, δίδει εὐθὺς τὴν ἐπίσημον τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τοῦ στοιχείου τούτου τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν ὀργανισμῶν.

Ὅσοι ἐργάζονται ὑπὸ τοὺς ἀνθυγιεινοὺς τοῦτους ὄρους, ὅσοι διέρχονται τὴν ἡμέραν των εἰς σκοτεινὰ καὶ ἀνήλια ἐργαστήρια, εἰς κατοικίας σκοτεινὰς, ὅπου αἱ παρήγοροι ἡλιακαὶ ἀκτίνες δὲν φθάνουν, ὅσονδήποτε καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἂν προσέχωσι τὴν διαίτην των, πάντοτε θὰ εἶναι ἀπὸ ὑμεινῆ; ἀπίστων ἐλαττωματικοὶ καὶ θὰ ἐνοχλῶνται ἀπὸ μίαν χρονίαν καχεξίαν, ἣτις εἶναι πρόδρομος πλείστον ἀσθενειῶν.

Τὸ φῶς, ἄλλως τε, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ἄερος, εἶναι ὑπερόχος ἀπὸλυμαντικῆς καὶ ἐξυγιανεῆς. Πολλὰ τῶν μικροβίων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκουν ἔδαφος καλλιέργειας πρόσφορον δι' ἐκεῖνὰ εἰς τὸ σκότος, ὑποκρίπτουσι, καταστρέφονται ἢ τοῦλάχιστον χάνουσι τὴν γονιμότητά των ὑπὸ τὴν εἰδίχασιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ὅταν ὑποστῶσιν ἐν γενναίῳ φωτῶν τους.

Ὑπὸ τῆς σχολῆς, καὶ δὲν ἐξέλιπεν οὐδόλως, ἡ ὁποῖα ἐπέβλαπεν εἰς τοὺς ὀπαδούς της, ὅπως ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν ἡμέραν ἐκτίθενται γυμνοὶ εἰς τὸ φῶς. Ἡ ἀρχὴ αὕτη στηρίζεται ἐπὶ ἀληθεῖς ἐπιστημονικῆς ἀνάγκης. Ἄλλ' ἂν δι' ἡμᾶς αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ εὐκαταρτίστον—καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἔλλειψιν παραδείγματος καὶ συνθηλαίας—δὲν ἀποκλείεται ὅμως, ὅπως ὑπεβαλλόμεθα, ἔστω καὶ ἐνδεδμενοὶ, εἰς μακρὸν φωτόλουτρον, ν' ἀφίνωμεν ἀφθῖνον τὸ φῶς νὰ εἰσδύῃ εἰς τὰ δωμάτιά μας καὶ νὰ ἐκιδέσσωμεν εἰς τὴν εὐεργετικὴν του ἐπιρροὴν ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐνδυμάτων μας καὶ τὰ ἐξαρτήματα ἐκεῖνα τῆς ἐπιπλοσευχῆς τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ χρησιμεύουν φωλεὰ μικροβίων, ὡς κλιύμματα, παραπετάσματα κλπ.

Τὸ φῶς δὲν εἶναι τι, τοῦ ὁποῖου ἡ χρῆσις ἀπαιτεῖ ἐξῆδα. Ἡ παραμέλησις λοιπὸν τῆς χρησιμοποίησός του μᾶς καθιστᾷ ὑπερνερόχους ἀπέναντι ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἐπιπορευῶν μας. Ἀγαπήσατε τὸ φῶς.

Διὰ νὰ εἶναι ἐν τούτοις μᾶλλον βεβαία, ἠρώτησε :

— Δὲν ἔχετε φωτογραφίαν τοῦ ἄλλου ἀδελφοῦ, σύγχρονον πρὸς αὐτήν ;

— Τοῦ Κυπριανοῦ ; πῶς ὄχι ; ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνη· τοὺς ἐφωτογραφήσαμεν τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

Καὶ ἡ μήτηρ ἐζήτησεν εἰς ἓν ἄλμπουμ καὶ ἀνεῦρε μίαν φωτογραφίαν τοῦ αὐτοῦ μεγέθους μὲ τὴν ἄλλην, ἔργον τοῦ αὐτοῦ φωτογράφου, ἀναπαριστώσαν ἓνα νέον μεγαλειτέρας ἡλικίας τοῦ προηγουμένου.

— Ἴδού, λέγει ἡ Αἰκατερίνη, παρουσιάζουσα τὴν φωτογραφίαν.

— Ἄ ! Ποιὸς εἶναι ;

— Ὁ Κυπριανός.

— Ὁ Κυπριανός ! Ἀληθινά ;

— Ἀλλὰ βέβαια ! Κυττάξτε ὀπίσω, θὰ εἶναι καὶ αὐτοῦ γραμμένο τὸ ὄνομα, καθὼς εἰς τὴν ἄλλην φωτογραφίαν.

Ὅντως ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς σημείωσις : ὁ Κυπριανός εἰς ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν.

Ἡ Μαρίκα ἔμεινε σκεπτική. Δὲν εἰσίστευεν, ὅτι εἶχε ποτε ἰδεῖ τὸν νέον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τῆς παρουσιάζετο εἰς τὴν φωτογραφίαν ταύτην. Αὕτη δὲν ἀνεγνώριζε τὰ μάτια του, τοὺς μόλις γεννωμένους μύστακός του, τὸ ὕφος του. Καὶ ὅμως ἡ φωτογραφία ἐφαίνετο, ὅτι ἐλήφθη τὸ αὐτὸ ἔτος, καθ' ὃ ἡ κόρη εἶχε γνωρίσει τὸν Κυπριανόν.

Τί ἐσήμαινεν ἄρα γε τοῦτο ;

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη τὴν ἐτάραξε τόσο, ὥστε τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ σπιτιοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ὠδήγει ἡ Αἰκατερίνη.

— Θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην, εἶπεν ἡ κόρη, νὰ μὲ δανείσετε αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν ;

— Ποῖαν ;

— Τὴν πρώτην, ἐκείνην ποῦ δὲν ἔχει καπέλλο.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐπέτρεψεν εὐχαρίστως εἰς τὴν δεσποινίδα νὰ παραλάβῃ μαζί της τὴν φωτογραφίαν.

Ἡ Μαρίκα κατήλθεν, ἀφοῦ ἐσφιγξῆς τὴν μικρὰν εἰκόνα μέσα εἰς τὸ ἀπὸ λούτρο μανσόν της.

Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα περιεπάτει μὲ τὸν Κυπριανὸν ὑπὸ τὰς πλατάνους· τότε ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ μανσόν της τὴν φωτογραφίαν καὶ ἐξαίφνης τὴν παρουσίασεν εἰς τὸν μνηστῆρά της.

— Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν νέον ; ἠρώτησεν.

Ὁ Κυπριανός ἔκαμε πρὸς στιγμὴν κίνημα ἀμφιβολίας.

— Ἄλλ' ἀναμφιβόλως.

— Ποῖος εἶναι ;

— Ὁ ἀδελφός μου.

— Ὁ ἀδελφός σας ; Ἀλήθεια ! . . . Ἀλλὰ τότε ὁ ἄλλος ἐκεῖνος νέος, ποῦ φέρει εἰς τὴν φωτογραφίαν καπέλλο, ποῖος εἶναι ;

— Ἐχει καπέλλο ; δὲν ἐνθυμοῦμαι.

Ἐμεσολάβησε στιγμὴ σιωπῆς. Ἡ Μαρίκα ἦτο τεταραγμένη ὁ Κυπριανός, οὐχὶ ὀλιγώτερον ταύτης, ἐδάγκανε τὰ χεῖλη του νευρικῶς. Ἐξαφνα ἡ νεᾶνις ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Εἰπέτε με, παρακαλῶ, εἶπε μὲ φωνὴν προδίδουσαν τὴν ταράχην τῆς καρδιᾶς της, ἐνθυμεῖσθε ἂν καὶ ὁ ἀδελφός σας ἐπίσης ἐπατοῦσε τὸ χόρτον τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ Μαΐου, ἐπὶ τινος ἀμαξιοῦ, ὅταν ἐγὼ ἦλθα εἰς τὸ χωράφι ;

— Ποῖο χωράφι ;

— Τὸ χωράφι τῆς βρύσης. Τὸ ξεύρετε δᾶ· ὠμιλήσαμεν δι' αὐτὸ πολλὰς φορὰς.

— Ἄ ! ναί.

— Ἦτο, δὲν ἔχει οὕτω, ὁ ἀδελφός σας ἐκεῖ ;

— Ὁ Βερτράνδος ; . . . Θεέ μου ! εἶναι τόσοσ καιρὸς ἀπὸ τότε, ὥστε ἐλησμόνησα.

— Δὲν ἦτο εἰς τὸ δεύτερον ἀμάξι, τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο τότε εἰς τὸ μέσον περιόπου τοῦ χωραφιοῦ ;

— Τὸ δεύτερον ἀμάξι ; δὲν ἐνθυμοῦμαι ποσῶς . . . Ἀλλὰ ποῖαν σημασίαν δύναται νὰ ἔχη, ἀγαπητή, αὕτη ἡ λεπτομέρεια ;

— Ἴσως δύναται νὰ ἔχη.

— Μπᾶ !

Τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν, ἡ δὲ Μαρίκα εἰς τὸ βλέμμα τοῦ Κυπριανοῦ ἠσθάνθη ἀνατριχίασιν.

— Ὡ ! σᾶ ; παρακαλῶ, ἐνθυμηθῆτε ! . . . Εἰς ποῖον ἀμάξι εὗρίσκετο ὁ ἀδελφός σας ; Δὲν ἦτο ἄρα γε εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγὼ . . .

— Ὅπου σεῖς . . .

Ἡ Μαρίκα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἰπῇ περισσότερα. Ὁχρίασε καὶ ἐκλείσσε τὰ μάτια.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ Κυπριανός, κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος ἀνησυχῶς.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἐκείνη, προσποιουμένη τὴν ἀδιάφορον.

— Καὶ ὅμως . . .

— Τίποτε . . ., μίαν ἰδιοτροπία, μίαν περιέργεια μοῦ ἦλθεν . . .

Ὡ ! πόσον κρούνω ! Ἄς ἐπιστρέψωμεν . . . Θέλετε ;

Ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της ἀπὸ τὸν νέον καὶ τὴν ἔθεσε μέσα εἰς τὸ μανσόν της μαζί μὲ τὴν φωτογραφίαν τῆς ἀναμνήσεώς της, περὶ τὴν ὁποίαν τὰ δάκτυλά της ἔτρεμον, ὡς δάκρυα ἐνόχου.

10. — Μεταξὺ δύο.

Ὁ Κυπριανός εἶχε καλῶς ἀντιληφθῆ ἡ μνηστὴ του ἐδίσταζε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βερτράνδου. Αὕτη διηρωτάτο ἂν δὲν ἦτο ὁ Βερτράνδος, τὸν ὁποῖον εἶχε κατ' ἀρχὰς ἀγαπήσει καὶ τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἀκόμη.

Τί εἶχε λοιπὸν συμβῆ ἄλλοτε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Βερτράνδου, ὥστε νὰ διατηρήσῃ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν μίαν τόσον ζωηρὰν ἀνάμνησιν ;

Ὁ Κυπριανός ἦτο κατοχυρωμένος. Ὅχι, δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ· ὑπῆρχε κάποια σύγχυσις· ἡ Μαρίκα ἔκαμε λάθος κατὰ τὸν ἀδελφόν. Ἐνόμισεν, ὅτι ἐν αὐτῷ εὗρισκε τὸν Βερτράνδον. Ἄν ὁ Βερτράνδος τὴν ἤκουε νὰ ὀμιλῇ διὰ τὸ λιβάδι ἐκεῖνο, διὰ τὴν παλαιὰν δρῦν, διὰ τὸ γάντι καὶ διὰ τόσα ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνόει ὁ Κυπριανός, αὐτὸς θὰ τὴν ἀντιλαμβάνετο καὶ θὰ τοῦ ἐνεθύμιζον ταῦτα τὰς πρώτας ἐρωτικὰς σκηνάς των.

— Ἴσως μάλιστα ὁ Βερτράνδος, ἐσκέπτετο ὁ Κυπριανός, νὰ τὴν ἠγάπα ἀκόμη τὴν Μαρίκαν καὶ ν' ἀνεπὸλει τὴν φυσιογνωμίαν της. Ἄ ! τὸν ἄρπαγα !

Τώρα ἦτο ἡ σειρά τοῦ Κυπριανοῦ νὰ ζηλοτυπῇ. Ἦθελε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν γάμον. Ἐφοβεῖτο μὴ ἡ Μαρίκα τοῦ ἐκφυγῇ.

Τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν μὲ ἀσυνήθη ταπεινώσιν τῆς φωνῆς του : — Διατί νὰ περιμένωμεν ἕως τὸ ἔαρ, ἀγαπητή μου ; Εἶναι τόσο μακρὰν ἀκόμη ! Δὲν θὰ προτιμούσατε νὰ γίνῃ ὁ γάμος πρὸ τοῦ Πάσχα ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μνηστῆς ἐσκοτίσθησαν.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀπήντησε, θὰ ἠθελον νὰ γίνῃ πρὸ τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος νὰ γίνῃ αὐτό. Εἶναι τόσα πράγματα νὰ γίνουν, τόσαι διατυπώσεις ὑπολείπονται ! . . . Ἄλλως τε, καὶ σεῖς ὁ ἴδιος δὲν εἶσθε ἔτοιμος καὶ στοιχηματίζω, ὅτι καὶ σεῖς θὰ μὲ κάμειτε νὰ περιμένω μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς.

— Ὡ ! ἂν πρόκηται μόνον δι' ἐμέ, δεσποινίς Μαρίκα ! . . .

— Δὲν εἶπετε, ὅτι θέλετε νὰ ἐπιδιορθώσετε τὸ σπίτι ;

— Ἀκριβῶς· ὁ πατήρ μου προετοιμάζει τὸ σχέδιον μὲ τὸν ἐργολάβον.

— Ἄ ! λοιπόν, ἂν νομίζετε, ὅτι ὁ ἐργολάβος αὐτὸς θὰ ἔχη τελειώσει τὸ σπίτι πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς . . .

— Ὡ !

— Θέλετε τὴν γνώμην μου ; Δὲν δυνάμεθα νὰ νυμφευθῶμεν πρὸ τοῦ Λύγουσπου.

Μία πτυχὴ εἰς τὸ ἀσπίλον μέτωπον τῆς Μαρίκας, ἡ πρώτη πτυχὴ, τὴν ὁποίαν εἶδεν ὁ Κυπριανός ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μνηστῆς του, τοῦ ὑπέδειξεν, ὅτι δὲν ἦτο πολὺ εὐχάριστον εἰς τὴν κόρην νὰ συζητῇ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Ὁ νέος ἠθάνετο ἐκ τῶν πληγωμένων κατάκαρδα. Ὑπόπτευσεν, ὅτι ἡ μνηστὴ του ἠθελε νὰ ἐπιβραδύνῃ τὸν γάμον.

Καὶ ὄντως, αἱ πράξεις τῆς δεσποινίδος Καλουμένης δὲν ἐφαίνοντο φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ καταστρέψωσι τὰς ὑπονοίας ταύτας. Ἡ νεᾶνις οὐδαμῶς ἐσπευδε καὶ οὐδὲν ἐβίαζε τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ποικίλης.

Ὁ Φαβρουάριος ἐφθίασεν. Ἀπὸ μέρους τῆς νύμφης οὐδὲν διάβημα εἶχε γίνῃ ἀκόμη πρὸς ἐτοιμασίαν τῶν ἐγγράφων, αἵτινα ἀπῆ-τοῦντο διὰ τὸν γάμον. Βλέπων αὐτὴ ὁ Κυπριανός, παρωργίζετο.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΘΕΟΣΗΜΕΙΑΙ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 279)

Λησμονηθέντες οὐδέτεροι.

Ἐκ τῶν τίτλων τοῦτον ὁ «Vereinsbote» τοῦ Βερολίνου ἀναγράφει τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα :

Ἐπάρχει ἐν Εὐρώπῃ χώρα οὐδέτερα, τηροῦσα αὐστηρὰν οὐδιστερότητα, ἀλλὰ τόσῳ μικρά, ὥστε δὲν εἶναι περιέργον, ὅτι λησμονεῖται ἢ ὑπερξίς της. Ἐπισήμως καλεῖται Ἡγεμονία τοῦ Λιχτενστάιν, ἐκτάσεως 159 τετρ. χιλιομέτρων, καίτιαι μεταξὺ Ἑλβετίας καὶ Αὐστρίας, ἔχει δὲ πληθυσμὸν 10000 κατοίκων. Ἡ χώρα ἀνήκει τῷ ζαυλοῦτῳ πρίγκηπι Ἰωάννῃ Β' τοῦ Λιχτενστάιν. Ὁ πρίγκηψ φρονεῖζει περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ τόπου, σὺνδεμίαν χορηγίαν παρ' αὐτοῦ εἰσπράττων, ἀλλὰ, τοῦναντίον, πάντοτε συνεισφέρειν ὑπὲρ παντὶς κοινοφελούς ἐργου. Εἶναι ἤδη 75 ἐτῶν, κατοικεῖ ἐν Αὐστρίᾳ, καθ' ὅλην δὲ τὴν 57ετῆ ἡγεμονίαν του, τρεῖς μόνον ἐπεσκέφθη τὸ «κράτος» του. Ἀνακληρωτὴς αὐτοῦ κηρυχθὲν ἐν Βαδούτῃ, τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ἡγεμονίας, βοηθούμενος ὑπὸ βουλῆς, συνισταμένης ἐκ 15 μελῶν. Διὰ τὰ δικαστικὰ ἰσχύει ὡς πρωτοδικεῖον μὲν τὸ τοπικὸν δικαστήριον τῆς Βαδούτης, ὡς ἐφεσίων τὸ ἐν Ἰνσβρουκῇ τῆς Αὐστρίας τοιοῦτο, καὶ ὡς ἀκρωτικὸν τὸ τῆς Βιέννης τοχυδρομεῖο, τηλεγραφεῖον καὶ τελωνεῖον εἶναι αὐστριακά, ἄνευ ὅμως στρατιωτικῆς ἐπιρροῆς, εὐτω δύναται τις, π. χ., καὶ τώρα, διασκοῦντος τοῦ πολέμου, νὰ ὑπερβῇ τὰ ἑλβετο-λιχτενσταϊνικὰ σύνορα, χωρὶς νὰ ὑφίσταται ἐπιθεωρησιν διαβατηρίου. Τὸ κράτος τοῦτο στερεῖται στρατοῦ τῷ 1866 διέλυσαν ὁ ἡγεμὸν τὸν τῶς ὑφιστάμενον μικρὸν τοιοῦτον καὶ ἀπῆλλαξε τοῦ κατοίκους τῆς στρατιωτικῆς θητείας. Ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἐπεται, ὅτι εἶναι καὶ φέρων ἀπῆλλαγμένοι. Τώρα ἡ ἡγεμονία ὑποφέρει ἐκ τοῦ πολέμου. Πανταχόθεν ἀπεκόπη οἰαδήποτε εἰσαγωγή καὶ ἐγένετο ἐπιπέδη ἢ σιδηρεῖς κρέατος, ἄρτου καὶ πετρελαίου, θὰ ἐλήρητο δὲ λιμὸς ἄνευ τῆς συναυτιλήψεως τῆς Ἑλβετίας.

Σ. Α. Χουδ.

Ἰνδία καὶ Ἄπω Ἀνατολή.

Ἐν ταῖς Ἰνδικαῖς Βέβαις, γραφείσιν πρὸ πάντε χιλιάδων περίπου ἐτῶν, ὀρίζονται διάφοροι θεοσημαῖαι : «Δὲς τῷ ἐγκαλουμένῳ νὰ κρατήσῃ πενυρακτωμένον πέλεκυν ἐάν καὶ φένησέ τον, εἶναι ἐναχος· ἐάν δὲν καὶ, εἶναι ἀθῶος, ἐλευθέρωσέ τον». Ἄλλο εἶδος θεοσημαῖας ἦτο τὸ νὰ πᾶρῃ ὁ ἐγκαλούμενος δακτύλιον, ριφθέντα ἐν δοχεῖῳ βράζοντος ἐλαίου.

Ἐν τῷ κώδικι τοῦ Μανού ὀρίζεται νὰ πηράσῃ ὁ ἐγκαλούμενος μεταξὺ δύο μεγάλων πυρῶν, ἀπεχομένων ἀλλήλων μόνον κατὰ ἓνα πόδα καὶ ἀποτελουμένων ἀπὸ καυσοξύλων στιβάδας, μήκους μὲν εἰδκα βημάτων, πλάτους πάντε βημάτων καὶ ὕψους δύο βημάτων.

Ἐν τῷ κώδικι τοῦ Βισνού εὐρίσκομεν περιγραφὰς πάντε θεοσημαῖων : τοῦ ζυγίσματος, τοῦ πυρακτωμένου σιδήρου, τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, τοῦ δηλητηρίου καὶ τοῦ ἰσροῦ ποτοῦ.

Ἐξυγίζετο ὁ ἐγκαλούμενος, ἔπειτα δὲ διὰ γοητείων καὶ ἐπιαιδῶν ἐξορκίζετο ἢ πλάστιγξ, τότε δ' ὁ ἀθῶος καὶ αὐθις ζυγίζομενος, εἶδει νὰ εἶναι ἐλαφρότερος ἢ πρότερον.

Μὲ δεμέναις χεῖρας καὶ πόδας ἔρριπτον τὸν ἐγκαλούμενον ἐν λίμνῃ ἢ ποταμῷ, ἢ δ' ἀθῶότης του ἐξηριάτο ἀπὸ τῶν ἀν ἐπέπλεεν ἢ ὄχι. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ διὰ ψυχροῦ ὕδατος θεοσημαῖα.

Ἐπρωγὸς κριθίνον ἄρτον ὁ ἐγκαλούμενος καὶ ἐπιβε ποτὸν μὲ λιτανείας καὶ ἐξορκισμούς· ὁ ἐνοχος ἐδηλητηριάζετο, ὁ ἀθῶος ἐσώζετο.

Ὁ Père Bouchet, ἰσραηλοῦτολος ἐν Ἰνδία, γράφει περὶ κριστιανῆς, καθ' ἧς ὁ σύζυγος ἐξηλοτύπει θηριωδῶς, ὅτι εὐτὴ ἐπρωτεῖνε τὸ δοκιμασθῆ ἢ ἀθῶότης της διὰ ζέοντος ἐλαίου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκράτησε τὴν χεῖρά της, ὅσον καιρὸν ἠδέλησεν ὁ σύζυγός της, χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν βλάβην· ἐκτοτε δ' ὁ σύζυγός της ἀφωσιώθη εἰς αὐτὴν μέχρι λατρείας.

Ἐν Κίνα ἀγγασομεν τί περὶ τὰ τελεῖτα συμβαίνει ἐν Θιβητῇ ὅμως αἱ θεοσημαῖαι εἶναι λίαν συνήθειαι. Ὁ Λάμας εἶναι ἱκανός νὰ ἀνεύρῃ τὰ ἀπολεσθέντα ἀντικείμενα ὡς ἑξῆς : κάθηται ἐνώπιον μικροτάτης ξυλίνης τραπέζης, μόλις ζυγίζουσης ἐν χιλιόγραμμον, θέτει ἐπ' αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ συγχρόνως ἀναγινώσκει ἐν τινι βιβλῷ κατόπιν ἡμισίας ὥρας, ἐγείρεται, σηκῶει τὰς χεῖράς του ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ τὰς ὑψώνει πρὸς τὰ ἄνω, κρατῶν αὐτάς ἐν ἡ σχέσει ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἡ τράπεζα ἀμέσως αἰωρεῖται πρὸς τὰς χεῖράς του, τὰς ὁποίας αὐτὸς ὑψώνει ὑπὲρ ἄνω τῆς κεφαλῆς του οὕτως, ὥστε τὸ τραπέζιον ἴσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του μὲν, μετέωρον δὲ. Προχωρεῖ τὸ τραπέζιον ἐν αἰωρήσει, ἀκολουθεῖ δ' ὁ Λάμας, ἐνίοτε μόλις προφθάνων νὰ τρέξῃ καὶ παρακολουθῇ τὸ τραπέζιον πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις, μέχρις ὅτου πέσῃ τὸ τραπέζιον κατὰ γῆς· ὅπου δὲ πέσῃ, ἐκεῖ εὐρίσκονται συνηθέστατα τὰ κλοπιμαῖα.

Ὁ σοφὸς Τσερεπάνωφ ἐδημοσίευσεν, ὅτι ὑπῆρξεν αὐτοκτεθὴς μάρτυς τοιαύτης θεοσημαῖας. Τὸ τραπέζιον ἔπεσε πρὸ τῆς εἰκίς χωρικοῦ, ὅστις ἀμέσως ἠτοκτόνησεν, τὰ δὲ κλοπιμαῖα εὐρέθησαν ἐν τῇ καλύβῃ του. Ὁ ἐξερευνητὴς John Bell ἀναφέρει, ὅτι, κλαπέντων τῶν ἐμπορευμάτων ἐμπόρου τινός, εἰς Λάμας ἀνέλαβε τὴν ἀνεύρεσιν των καὶ διὰ τραπέζιον, ταξιθεύοντος ἐν αἰωρήσει, ἐφθασε μέχρι μίας σκηνῆς Μογγόλων, τοὺς διέταξε νὰ ἐπιστρέψουν τὰ κλοπιμαῖα καὶ τὰ ἐπέστρεψαν ἀμέσως.

Ἐν Θιβητῇ ἐπίσης εἶναι ἐν μεγάλῃ χρήσει αἱ διὰ ζέοντος ἐλαίου καὶ πυρακτωμένου σιδήρου θεοσημαῖαι.

(ἀκολουθεῖ)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Ἑλλῆν. Φιλολ. Σύλλεγος. — Τῇ αὐριον Κυριακῇ, ὄρα 11 π. μ., γενήσεται συνεδρία τοῦ Νομικοῦ τμήματος, καθ' ἣν ὁ κ. Εἰθ. Ματαίδης, δικηγόρος, ποιήσεται ἀποκοίναςιν «Περὶ Ἰδίας καὶ Μουκατᾶς».

Αἰθήμερόν, ὄρα 2 1/2 μ. μ., γενήσεται συνεδρία τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος, καθ' ἣν ὁ καθηγητὴς κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος ποιήσεται ἀποκοίναςιν ἀπυγραφωμένην «Μία συνθήκη τοῦ ἸΓ' αἰῶνος».

Θεῖα κηρύγματα. — Κυριολεκτικῶς κατόμεστες ἦτο ὁ ἱερός ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ Μπέγιογλου κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς Κυριακῆς, γινωσκόντες, ὅτι κατ' αὐτὸν θὰ ἀκήρυντε τὸν ἕταον λόγον ὁ ὀρθορὸς καὶ συμπαθὴς χωροπίσκοπος κ. Χριστοφόρος. Τὸ θέμα τοῦ λόγου αὐτοῦ : «Κάλλιον δίδοναι ἢ λαμβάνειν», τὸ ἐπραγματεύθη μὲ πολλὴν ἐμβριθείαν καὶ μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐγλωττίαν καὶ εὐστροφίαν λόγου, ἀποδείξας, ὅτι ἐν παντὶ τὸ δίδοναι εἶναι πάροχον περισσοτέρας εὐδαιμονίας τοῦ λαμβάνειν. Ὁ τόσον ἐκλεκτὸς ἰδίας λόγος ὑπερήρξεν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα καθ' ὁμοθυμὸν γνάμην.

— Ἐκλεκτὸν καὶ ἐπίκαιρον ὑπὸ πᾶσαν ἐποπν ἦτο καὶ τὸ κήρυγμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ ἱερολογιώτατος Τριτεύων κ. Γερμανὸς κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας. Τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα, τὸ ἀκροασθὲν μετὰ προσοχῆς καὶ καταθέσεως τῆς διδαχῆς ἐρείνης, τὰς καλλίστας ἐντυπώσεις ἀπεκόμισεν ἐκ ταύτης διὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἰδεῶν αὐτῆς καὶ τὴν καλλιπέειαν, ἧς τὴν διέκρινε.

Κῆποι. — Ὁ κῆπος Ταξεμίου ἤρχισε καλῶν τοῦς τακτικὸς αὐτοῦ θαμῶνας, οἵτινες βεβαίως εἶναι ὅλη ἡ κοινὸνία τῆς πόλεως μας. Οὕτω, καιροῦ ἐπιτρέποντος, κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν καὶ Κυριακῇν δύο ὀρχήστραι, ταλειότατα κατηρησμένοι καὶ μὲ ποικιλώτατον ρεπερτουάρ, θὰ παιανίζου ἐν τῷ κήπῳ, ὅστις μετεργουθμίσθη καὶ ὑπόσχηται διὰ τὴν θερινὴν ἐποχὴν πολλὰς καὶ ποικίλας ἀπολαύσεις.

ΚΟΚΚΙΝΟ

Κόνεις δεὰ βαφὴν 300 ὠν τοῦ ΠΑΣΧΑ, παρασκευασθεῖσα ὑπὸ Α. Στουγιαννίδου, φαρμακοποιῦ-χημικοῦ.

Εὐδρσκεται εἰς ὅλα τὰ παντοπωλεῖα. Ἡ καλλιτέρα, στερεωτέρα καὶ μὴ εἰσδύουσα ἐντὸς τοῦ φλοιοῦ τῶν ὠν.

Κεντρικὴ ἀποθήκη παρὰ τῷ κ. Α. Στουγιαννίδῃ (Στομπουλ, Σιρκεδζή, Νεμλῆ Ζαδὲ χάν, 7).

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ἐν Γαλατῇ, Σαρόγλου χάν, ἀριθμ. 6, ὁποθεν τῆς Κρεδὶ Ἀνωταί. Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του : Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Δάλια, Χαίρλῃ χάν, ἀριθμ. 11. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς τῶν δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευνομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ῥοήν τῶν αἰῶνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Τὰ καλλιτέρα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά εἰς τὰς ἀποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλίε, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΝΕΑ ἑμογενῆς, γνωρίζουσα, ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Γαλλικὴν, Διπλογραφίαν καὶ Δακτυλογραφίαν, ζητεῖ θέσιν παρὰ τινι γραφεῖῳ ἢ ἐμπορικῷ καταστήματι. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188, παραπλεύρως τοῦ Τονατλιάν. Ὅλα τὰ ἀνδρικό, γυναικεία καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστεῦτως εὐθηνάς.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων. Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται. Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 3-5 μ. μ., Γαλατᾶ, ὁδῷ Γιοργαντζιλίε, ἀριθμ. 85, Φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σωφρονιάδου.

ΤΟ ΓΙΑΝΤΕΣ

Εις χθές βράδυ εδίδαξα εις τὸ «Απ» «Ολα» «Τὸ στοιχίμα», ἐνθυμήθη ἕνα παρόμοιο κομικοτραγικὸ ἐπεισόδιον, ποῦ μοῦ διηγήθη ἕνας φίλος μου, ὁ ὁποῖος ἀγορεύει τὰ ταξίδια καὶ τὸ ὄρατον φίλον, ἀκαυχᾶτο δὲ, ὅτι ὅλες τῆς διαβολιῆς τῶν γυναικῶν τὰς γνωρίζει.

Μοῦ διηγήθη λοιπὸν τὰ ἑξῆς :

Εἰς ἕνα ταξίδι, ποῦ ἔκαμα, κατέλυσα εἰς ἕν πρώτης τάξεως ξενοδοχεῖον ἐπὶ τῆς κεντρικῆς πλατείας τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἐγκαταστάθη μετὰ πολλὰς οἰκονομίας (εἰς τὰ ξενοδοχεῖα σχετίζεται κανεὶς εὐκόλως). Μία βραδυὰ ἀποφασίσασα νὰ σηκωθῶμε πολὺ πρωτὶ καὶ ν' ἀναβῶμε εἰς ἕνα ὑψηλὸν λόφον, διὰ νὰ θαυμάσωμεν ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου ἤμεθα ὀκτώ, οἱ τρεῖς μετὰ τὰς κυρίας των.

Ἡ κ. Β. ἦτο νεύπανδρος, ἀρκετὰ νόστιμη, ζωηρά, ἔξυπνη καὶ φιλόθεος, ὅπως ὅλες σχεδὸν ἢ κυρίες· μοῦ ἤρασκε πολὺ καὶ τὴν ἐπλησίαζον περισσότερο τῶν ἄλλων κυριῶν.

Ἐφθάσαμε, τέλος, φλυαροῦντες καὶ γελῶντες, κατακουρασμένοι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἐκαθήσαμεν εἰς μίαν πάγκα, ποῦ εἶχεν ὁ παπᾶ Νικόλας. Ἡ κυρία εἶχεν τὴν πρόνοιαν νὰ φέρουσι μαζί των ὀλίγο ρακί, αὐγοτάραχο καὶ μερικά λουκούμια. Ἐνῶ λοιπὸν ἐρροφούσαμε τὸ ρακί μιν καὶ ἐτρώγαμε τὸ αὐγοτάραχο μετὰ τὴν εὐχαριστήσιν, ἐθαυμάζομεν αὐτοχρόνως καὶ τὴν ὄρατιαν θέαν.

Ὅλα αὐτὰ μᾶς ἐνεθουσίασαν καὶ ἀρχίσασα νὰ διηγήται ὁ καθεὶς τὰ προτερήματά του.

Ὁ Β. εἶπεν, ὅτι εἰς τὸ γιάντες δὲν εὐρέθη, οὐτε θὰ εὐρεθῆ ἄνθρωπος νὰ τὸν γελᾷ.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Μαίρη; ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του.

— Μὴ καυχᾶσαι πολὺ νὰ μὴ τὴν πάθης, φίλε μου.

— Ἐγὼ; ποτέ.

Ὁ Ζ. εἶπε :

— Πουλί δὲν μοῦ διαφεύγει στὸ μυῆγι· κᾶνεὶς δὲν σημαδεύει ὅπως ἐγώ.

Ἄλλοι εἶλεγον ἄλλα· τελευταῖος εἶπα καὶ ἐγώ :

— Κᾶμμιά πονηρία τῆς γυναικὸς δὲν μοῦ διαφεύγει· ὅλες τῆς διαβολιῆς των τῆς γνωρίζω.

Εἰς αὐτὸ ἐγέλασαν ἢ κυρίες με πονηρίαν.

Μετὰ τὰς διηγήσεις καὶ μετὰ τὸ ρακί ἐπέρασεν ἡ ὄρα καὶ εἰς τὰς δάδακα, μετὰ τὸν καυστικὸν μεσημβρινὸν ἡλιον, ἐφθάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο κατὰ μεσοί, ἐγὼ ὅμως εἰς ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαυσα νὰ χαριεντίζομαι μετὰ τὴν κυρίαν Β., ἢ ὁποία ἠεὶ χαριεντίζομαι κᾶπως.

Ἐφάγαμεν μετὰ πολλὴν ὄρεξιν· μερικοὶ, κουρασμένοι ἀπὸ τὴν πρωινήν ἐκστρατείαν, ἐπῆγαν νὰ ἀπαπανθοῦν, καθὼς καὶ ὁ κ. Β.

Ἐγὼ καὶ ἡ κ. Β. εἰμίναμε μόνοι καὶ ἐπαίξαμε ἀκαρτέ καὶ ἐπάνω στὸ προτείνω καὶ δέχομαι τοῦ ἀκαρτέ, ἐπαίζομεν ἀρκετὴν ὥραν μετὰ τὰ δύο αὐτὰ ρήματα, ὅπου στὸ τέλος τῆς ἐπρότερον μίαν συνέντευξιν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς ἐδίστασε, τέλος ἐδέχθη καὶ μετὰ ὀρισε τὴν ἐπιούσαν εἰς τὰς 2 μ. μ., ὅταν ὁ σύζυγός της θὰ λείπη.

— Πατέρα, τί θὰ εἰπῆ παθερά ;
— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μιλήσῃς ἀρχεῖα λόγια, παιδί μου.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Τὴν ἐβδομάδα ταύτην νέα ἀπολαύσεις ἐπισφύλαχθησαν διὰ τοὺς θαμῶνας τοῦ Κινηματογράφου τούτου. Τὸ πρόγραμμα εἶναι, ὡς πάντοτε, ἐκλεκτὸν καὶ ποικίλον. Κατ' αὐτὸ προβάλλεται :

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ,
δράμα διπρακτὸν περιπετειῶδες ἀμερικανικόν, προκαλοῦν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐπακολουθεῖ ἡ ξεκαρδιστικὴ κωμῳδία : **ΓΕΙΤΟΝΟΚΑΥΓΑΣ,** μετ' ὃ

Ἡ ΓΥΜΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ.

ἔργον ἀποτελούμενον ἐκ πέντε πράξεων μετὰ προλόγου. Εἰς τὸ δράμα τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον πρωταγωνιστεῖ ἡ ἀμίμητος ἠθοποιὸς Λύδα Μπορέλλη, ἐξελλίσσεται ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ γοητείᾳ ἢ γένεσι, τὸ κορυφῶμα καὶ ἡ ὁδὸς ἐνός ἔρωτος, τοῦ ἔρωτος ἐνός καλλιτέχνη, καὶ παρελαύνουν ὅλοι οἱ σπαρταριστοὶ ἀγῶνες τῆς γυναικείας καρδίας πρὸς συγκράτησιν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τῆς ἐκφεύγει, δελεαζόμενος ἀπὸ ἄλλης ἔρωτα, ὅστις καὶ πλήττει τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀγνὸν αἰσθημα, τὴν ἀφοσίωσιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ γενέτειρα μᾶς καλλιτεχνικῆς ἐπιτυχίας καὶ δόξης. Ἡ λύσις τοῦ δράματος ἐπέρχεται τὸσον φυσικῆ, ὅσον καὶ γοητευτικῆ, διότι... Ἄλλὰ τὸ δράμα χάνει πολὺ εἰς μίαν σύντομον ἀνάλυσιν. Πρέπει νὰ τὸ ἰδῆτε, διὰ νὰ τὸ ἀπολαύσετε.

Τὶς δὲν ἐθαύμασαν εἰς τὴν **ΚΑΜΠΙΡΙΑΝ** τὸν γιγαντόσωμον Μασίστ, τὸν σωτήρα τῆς Καμπιρίας ἀπὸ τοῦ πυρακτωμένου στόμα τοῦ Μολώχ ;

Λοιπὸν, διὰ τὸν Μασίστ αὐτὸν ἔχει γραφῆ ἰδιαιτέρων ἔργων, τὸ

ΜΑΣΙΣΤ

Ὁ ΝΕΓΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΜΠΙΡΙΑΣ

δράμα ἀστρνομικὸν εἰς 7 πράξεις, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ θαυμάσωμεν πάλιν νέα κατορθώματα τοῦ ἥρωος τούτου. Ἡ λαμπρὰ αὕτη ταινία θὰ προβληθῆ ἀπὸ τῆς Δευτέρας. Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μιν νὰ σπεύσων νὰ προμηθευθοῦν εἰσιτήρια, διότι ἡ αὕτη κοσμοπλήμμυρα θὰ παρατηρηθῆ καὶ κατὰ τὰς παραστάσεις τοῦ Μασίστ, ὡς κατὰ τὰς τῆς Καμπιρίας, καθ' ἃς ἠγαγκάσθη ἢ διενθύνει τοῦ Κινηματογράφου νὰ μὴ ἐκδίδῃ εἰσιτήρια, συνεπὴς τῆς καταπληκτικῆς ὑπερπληρώσεως ὅλων τῶν θέσεων τοῦ ἀρκετὰ εὐρυχωροῦ, ἄλλως τε, θεάτρον τούτου. Μὴ λησμονῆτε λοιπὸν τὴν Δευτέραν ἢ ἔξοχος ταινία **ΜΑΣΙΣΤ** μετὰ μουσικὴν γοητευτικὴν.

Ἐξάλλος ἀπὸ τὴν χαρὰ μου ἐκάθησα στὸ πιάνο καὶ ἐτραγουδοῦσα μίαν γλυκεῖα σερανάδα. Εἰς τὸ δειπνὸν εἶχεν ἐκτακτὴν ζωηρότητα· ἐζήτησα καὶ μᾶς ἔφεραν σαμπάνια. Ἡ ζωηρότης ἐγενικεύθη φωνές, γέλια, ἀστεϊσμοί. Μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγητῶν μᾶς ἔφεραν καὶ πουλιά ψητά· ὁ κ. Β. καθὼς τὰ εἶδε, ἀρπάξε τὸ γιάντες καὶ, σηκωθείς ὀρθός, ἠρώτησε :

— Ποῖός τοιμᾶ νὰ βάλῃ γιάντες μαζί μου ;

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη πρώτη ἡ σύζυγός του.

Καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐδέχθησαν, ἀλλὰ παρεχώρησαν τὴν πρωτοβουλίαν εἰς τὴν κυρίαν του.

— Σὲ λυποῦμαι, καὶ μὲν θὰ σὲ γελᾷσαι καὶ σένα.

— Θὰ τὸ διοῦμε, εἶπεν ἐκείνη γελῶσα καὶ διὰ τοῦ βλέμματος συνεννοήθημεν.

Εἰς τὰς 11 διαλύθημεν καὶ ὁ καθεὶς ἐπῆγε στὸ δωμάτιόν του νὰ ἠσυχάσῃ.

Ἐγὼ δὲν ἐκλείσα μᾶτι ὅλη τὴ νύκτα, ἀναλογιζόμενος τὴν συνέντευξιν μας.

Εἰς τὰς 2 τὴν ἐπομένην ἐτοιμάσθηκα σὺν γαμβρὸς καὶ ἀνέβηκα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Β. Ἐκρούσα οἰγὰ τὴν θύρα. Μὲ ἀνοίξε μόνη της, τῆς ἐφίλησα τὸ χέρι καὶ μετὰ ἐπέδειξεν ἕνα κλειδί. Ἐκλείδωσα ἔπειτα τὴν θύρα καὶ ἐκάθησε πλησίον μου.

Μόλις ἀρχισα τὸν ἐρωτικὸν μου πρόλεγο, ἐσηκώθη νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο, ὅτε βλέπει τὸν σύζυγόν της ἐπανερχόμενον.

— Γὰ τὸ Θεὸ ! μοῦ λέγει τρομαγμένη, ὁ ἄνδρας μου ἐπέστρεψε καὶ ποῦ νὰ σὲ κρύψω τώρα ; αὐτὸς ἀναβαίνει, τὸν ἀκούω... Θεέ μου !... Ἐμβα γρήγορα στὴν τολάπα αὐτῆ, σιάσου ὀρθίος πίσω ἀπὸ εἰς ἀφῆμά μου.

Ἐμβήκα ἀμέσως μέσα καὶ ἐκλείσθηκα. Σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε τὴν τρομάρα μου.

— Μήπως, ἐσκεπτόμην, ὑποπτεύθητε ὁ ἄνδρας τῆς καὶ ἐπέστρεψε ;

Μόλις ἡ κ. Β. ἐπῆγε τὸ κλειδί, ἐμβήκεν ὁ ἄνδρας τῆς.

— Πῶς, τόσο γρήγορα ἐγύρισες ;

— Σὲ δυσηρέστησε ;

— Ποσῶς, φίλε μου. Γὰ φαντάσου νὰ ἔχω τὸν ἐραστή μου κρυμμένο !

— Σὺκα, δὲν ἀρμάζουσι εἰς μίαν τιμίαν γυναῖκα τοιοῦτου εἶδους ἀστεϊσμοί.

— Καλέ, δὲν ἀστείζομαι, σοῦ λέγω τὴν ἀλήθεια. Τί θὰ κάμης ἂν τὸν εὐρης ;

— Θὰ σκοτώσω καὶ ἐκείνον καὶ σένα.

— Τότε, νὰ τὸ κλειδί, ἀνοίξε τὴν γαρδαρόμπα μου καὶ θὰ τὸν βρῆς.

Καὶ τοῦ δίδει τὸ κλειδί. Ἐκείνος, ἐξάλλος ἀπὸ θυμὸ, ἀρπάξει τὸ κλειδί.

— Γιάντες ! τοῦ λέγει ἐκείνη, πτυπῶσα τὰ χεῖρα της καὶ γελῶσα δυνατὰ.

Πετῶ ἐκεῖνος τὸ κλειδί.

— Στὸ διάβολο, λέγει καὶ καταθυμωμένος φεύγει.

Ἐκείνη μοῦ ἀνοίγει τότε καὶ μετὰ εἰρωνικὸν μειδίαμα μοῦ λέγει :

— Ὅλες, ὅλες τῆς διαβολιῆς τῶν γυναικῶν τῆς ξεύρετε ; τώρα μάθετε ἀκόμη μία.

Ἐγώ, χωρὶς ν' ἀποκριθῶ, φεύγω κι' ἀκόμη φεύγω, σὺν τὴν βρεγμένη γάτα—δὲν εἶναι μεταφορά, ἀλλ' ἀλήθεια—καὶ ἀκούοντας τὰ γέλια της ἔτρεμα.

Ἐκτοτε, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ διαβολιῆς τῶν γυναικῶν εἶναι ἀμέτρητες, ὅπως ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ὅλα Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Ὅλα Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ «ΡΟΔΙΑ»
(Θέατρον Βαριστέ).

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ
συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν
ὡς τὰ μόνον κατάλληλα δι' ἀναρρωθόντας, ἀδυνάτους καὶ ἀναεμικούς.
Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52